

Stenszky Cecília

Mimi és Antony

A v a g y t ö r t é n e t e g y
l á n y r ó l,
a k i a n e v e e r e d e t é t, é s e g y
f i ú r ó l,
a k i a z é d e s a n y j á t k e r e s i

Ujjanlomb ezt a könyvet edesanyáinak,
aki a világra hozott, és akit nagyon-na-
gyon szeretek.

Előszó,
amelynek minden jó-
rabáló regényben benne kell lenni.

Mielőtt megírtam ezt a könyvet, előtte belekértem
egy másikba, de azt felbehangytam, mert rájöttem, hogy
rosszok. Az csak amolyan gyakorlati volt. Most, így
utólag visszagondolva azonban mégsem volt olyan
félreker. Hisz ha azt el nem kérdem, ez a regény
ma nem lenne meg! Mindenekelőtt azonban szeretnék
köszönetet mondani a legjobb barátomnak, Magdusnak,
aki nélkül nem kérdem volna el az előt, a felbeha-
gyottat, az alapot - mert hiszen az, egy szilárd, biztos
alap -, is Stenszky Gaibornak, az előszó párnak,
amiért figyelemmel kísérti könyvem kibontakozását,
és elintézte a formaiságokat.

1989. január 20.

TARTALOM

Első fejezet

Amelyben megismerkedünk Mimivel, és megtudhatjuk, miről kapta a nevét, legalábbis az első felét a mondának.

Második fejezet

Amiben megjelenik a titokzatos vándor; Mimi megszökik; és Mimó néni nagyon elkeseredik

Harmadik fejezet

Amiben Mimit majdnem elnyeli egy örvény; barátira tesz szert, és a nyakába akaszt egy drága holmit.

Negyedik fejezet

Amelyben Mimiék legyőznek egy jaguárt, Antony elbeszéli a történetét, és rátalálnak a helyes útra.

Ötödik fejezet

Amelyben találkoznak Idő apóval, aki megmutatja az utat, és elindulnak.

Hatodik fejezet

Amelyben Antonyt bezárják, Mimi pedig - egy kis kaland után - megkeresi Idő apó nővérét, és kiszabadítja Antonyt

Hetedik fejezet

Amelyben a gyermekek meghallgatják Green anyó tanácsait, és elindulnak; és mi megismerjük a testvérpár múltját.

Nyolcadik fejezet

Melyben a gyermekek beérnek a nagy erdőbe, sőt a Feketedombot is meglátják.

Kilencedik fejezet

Amelyben - na vajon kik? - Jégországba is betérnek

Tizedik fejezet

Melyben Mimiék akadályok sorfalaihoz érnek, és megtalálják a...

Tizenegyedik fejezet

Amelynek nincs tartalma, de ha elolvassátok, megtudjátok

Tizenkettedik fejezet

Amelyben minden megoldódik.

Első fejezet

*Amelyben megismerkedünk Mimivel,
és megtudhatjuk, miről kapta a nevét,
legalábbis az első felét a mondának.*

Mimóza az erdőben élt. Nem virág volt, kislány, aki alig volt idősebb egy tizenkét éves gyermeknél. Egy kunyhóban lakott, de nem egyedül ám! Vele élt Nagyanyja, aki egyedül nevelte föl a kislányt. Mimi nagyon kíváncsi jószág volt. Mindenbe beleütötte az orrát, és ebből sok kellemetlensége származott.

Mimi nem járt iskolába, az erdő ölén nevelkedett, s megtanulta mindazt, amit egy indiánnak tudni kell, noha fehér volt. Tudott célba löni, meg tudta állapítani, melyik jó, melyik rossz, melyik ehető és melyik mérgező növény. Tüzet is tudott rakni esőben, szélben, hóban, sőt, védekezni is tudott a vadállatok ellen. (Ne is említsem, hogy úgy mászott a fára, mint a mókus.) Hanem, nem lehet minden tökéletes. Mimi például azt sem tudta, mennyi a kétszer-kettő, az ó betűt sem tudta, semmilyen nyelven nem tudott beszélni, kivéve persze a sajátját.

Ejtsünk egy pár szót a külleméről is. Hosszú, gesztenyebarna haját mindig farkocsba fonta. Állandóan zöldesbarna ruhát viselt, mezítláb volt, és az arca - mondanom sem kell - barnára sült, mintha tűzön pirították volna.

Egyébként jószívű, kedves kislány volt, aki tűzbe ment volna a barátaiért - ha lettek volna. Ritkán találkozott emberrel, ezért ha bánata volt, azt csak az állatoknak tudta elpanaszolni.

Na de, mit fecsegek én itt össze és vissza. Térjünk rá a történetre.

Minden egy hideg, téli napon történt, mikor a tűz mellett ült Mimó nénivel, és kukoricát morzszolt.

- Nagyanyó! Tulajdonképpen miért az a nevem, hogy Mimóza?

- Ó, ez régi történet! Untatni fog téged! És hosszú is!

- Dehogyan fog! - bizonykodott Mimi - Mondd csak el, engem nagyon érdekel!

- Hát jó! - sóhajtott nagyot az öregasszony - Elmondom. Nem is tudom, kinél kezdődött. Ládd, az én nevem is Mimóza, anyádé is az volt, dédanyádé, ükanyádé is... Szájról szájra jár a monda - mert ez már csaknem legenda, - s mivel édesanyád nem mondta el neked, rám hárult a feladat. Nem mintha nem mondanám el szívesen, csak hogy... tudod ez olyan bonyolult - letette a kukoricát az ölébe, és elmerengett. Mimi úgy látta, mintha gondolkoznék, hogyan formálja meg a szavakat. Valójában nagyon távol járt a háztól.

- Na? Hogy kezdődött? - kíváncsiskodott a kislány.

- Egyszer régen itt ebben az évszázados öreg kunyhóban született egy kislány. A szülei nem tudták, mi legyen a neve. Nem volt náluk se naptár, se utónévkönyv, és csak a saját nevüket

tudták. De az anya, Patrícia, nem akarta a saját nevét adni a csöppségnek, mivel magának sem tetszett. Tökéletesen tanácstalanok voltak.

Hanem egyszer, egy szürke ködös őszi délután a kicsi apja éppen fát vágni ment az erdőbe, amikor egy ezüst erdei törpe lépett elé és megállította. Az ezüst erdei törpék borzasztó ritkák az egész világon, ezért az ember nagyon meglepődött.

- Ne ijedj meg, nem akarok neked rosszat - szólalt meg a törpe. - Csak azért állítottalak meg, mert lakik az erdőben egy öreg apó, aki tudja, hogy mi lesz a lányod neve. Ő már a világ teremtésétől kezdve él, és mindent tud, ami a világon történik. Tud olyan főzetet keverni, amit ha megiszol, te meg a feleséged tudjátok, hogy a lányotoknak milyen nevet kell adni. - A törpe a *kell* szót megnyomta.

- Szóval nem mindegy, hogy mi lesz a neve a gyermekemnek? - kérdezte az ember.

- Nem bizony, nem mindegy. A lányotok kiválasztott; egy nemzetnek az ősanyja lesz - amint a törpe ezt elmondta, eltűnt az évszázados erdőben.

Az ember elgondolkodva ment haza, s otthon az egészet elmondta a feleségének. Patrícia azt mondta:

- Nincs mese, meg kell keresni azt az öreg varázslót.

- Nem varázsló, azt nem mondta az ezüst erdei törpe - ellenkezett az ember.

- Mi lenne más? Aki a világ kezdete óta létezik, aki tudja, hogy a lányunk kiválasztott, aki tud mindenféle főzetet és kotyvalékot készíteni, aki mindenféle mágiával bír, az miért ne lenne varázsló! - tüzeskedett az asszony. - Amikor a háború elől menekültünk ide, én már akkor megmondtam, hogy Brazília nem mindennapi ország!

- Jól van, no! Nyugalom! - csitíttatta Patríciát a férje. - Akkor elmegyek ahhoz a varázslóhoz!

- Majd én megyek egyedül. Valakinek őriznie is kell a kicsit - rendelkezett az immár higgadt asszony. - Holnap megfőzöd az ebédet, a vacsora is meleg legyen, mert lehet, hogy csak este jövök haza, és ezután az esős köd után jólesik egy-két tál forró leves.

- Jól van - mondta az ember. Ő ezzel már elintézettnek tekintette a dolgot.

Egy szó, mint száz, Patrícia elment a varázslóhoz.

- Igen, tudok főzetet keverni, s tudtam, hogy jössz, ezért el is készítettem neked - ezzel fogadta Idő apó Patríciát -, tessék itt van.

- Köszönöm varázsló.

- Idő apó - helyesbített Idő apó.

- Akkor köszönöm Idő apó! De mielőtt elmennék, szeretnék kérdezni valamit.

- Kérdezz.

- Te valóban a kezdetektől fogva élsz? Mesélj nekem valamit.

- Nem lehet Patrícia. Nem - mondta az öreg, és elfordult. Patrícia tudta, hogy többet nem szabad kérdezni tőle.

- Akkor, viszlát Idő apó! - mondta és elment.

Otthon megitták, és lefeküdtek aludni. Azaz csak próbáltak aludni. Lányuk egész éjszaka megállás nélkül bömbölt, hogy le nem hunyhatták a szemüket egész éjszaka. Szinte megkönnyebbültek, mikor eljött a reggel. És amikor kinéztek az ablakon, akkor... Olyasmit láttak, amit soha életükben. Az ablak előtt.... az ablak előtt ... az ablak...

- Nagyanyó! Miért hagytad abba?

- Ó, Mimi...! Az ablak....

- Nagyanyó mondd már!

- Jaj kislányom, elfelejtettem! Sajnálom, de ehelfe-he-lehejtehettem! - az utolsó szavakat már sírva mondta Mimó néni. Nagyon el volt keseredve. - Mert eddig egyszer sem gondoltam végig. Begyepesedett az emlékezetem. Jaj, jaj!

- Semmi baj nagyanyó! - ölelte át Mimi - nem is érdekel olyan nagyon. Hagyd csak!

És így álltak összeölelkezve. Mimó néni pedig még mindig szipogott.

Második fejezet

Amiben megjelenik a titokzatos vándor; Mimi megszökik; és Mimó néni nagyon elkeseredik

Szép májusi reggel volt, és Mimi elhatározta, hogy csavarog egyet az erdőben. Amint kedvenc tisztására érkezett, hirtelen egy férfi lépett elé. A kalapját mélyen a szemébe húzta, így Mimi nem látta az arcát.

- Kislány, adj ennem és innom! Fáradt vagyok, és messziről jövök. Itt laksz ugye?

Mimi úgy megdöbbsent, hogy csak bólítani tudott. S hogy megijedt volna? Hát csodálkozott, az már igaz, de megijedni nem ijedt meg. Megszokta már az efféle találkozásokat, mivel néha szottak errefelé vetődni vándorok.

- Gyere vándor! Pihend ki magad nálunk! - mondta, majd megfogta a kezét, és húzni kezdte hazafelé.

- Nagyanyó! Vendégünk jött! - kiáltotta Mimi, és behúzta titokzatosan mosolygó vendégét a házba.

A házban nem volt sok bútor, holmi. Egy szobából állt. Két sarokban szalmás zsákok húzódtak meg, a harmadikban vaskályha. A negyedik sarok üres volt, illetve nem egészen. Csak egy faláda volt ott, abban kezdetleges edények voltak. Az egész padlót hánccszőnyeg borította, és az ajtó előtt is fűzfavesszőfüggöny lógott, amit most Mimó néni félrehajtott, hadd menjen be a fény, ő maga pedig egy fapadon ült a kunyhó előtt.

- Ejnye Mimi! - kezdte szokásos szóáradatait - hát szabad így bánni egy vendéggel?

- Hát persze hogy szabad! - felelt vissza a lány - ma nagyon jó kedve volt. - Egy vendéggel csakis így szabad bánni. Ül le vendég, és pihenj. Én addig készítek valamit Nagyanyóval - ezt már a vendégnek mondta. Aztán Mimó nénire sandított - Igaz Nagyanyó?

- Ez a lány, ez a lány! - mormogta befelé menet az említett - egyszer még sírba visz.

A vendég kint ült a padon és teát, kenyeret evett. Mikor befejezte az evést és ivást, megtörölte a száját, és ezt kérdezte:

- Ne meséljek valamit neked, kislány?

- Dehogynem! - ujjongott Mimi, aki máris szívébe fogadta az idegent, bár az még mindig a szemébe húzta a kalapját. - Nagyon szeretek mesét hallgatni, nagyanyó pedig sohasem mesél... szinte - tette hozzá nagyanyja rosszálló pillantását követve.

- Hát jól van - kezdte végül el az idegen. - Van valahol, már nem is tudom, hogy hol, a világ másik végén talán, van egy fa. Nem akármilyen fa ám az! Nagyon vastag, magas széles lombú fa. A kiválasztottak, ha feljutnak (nem mindegyik jut fel), meglátják, hogy a fa törzse belül üreges.

- És milyen fa? - kotyogott közbe Mimi.

- Ó, nem tudom neked megmondani. A törzse ébenfekete, a lombja viszont olyan világoszöld, hogy egy nagyvárosi világoszöld színesceruza elbújhatna mellette.

- Mi az a színesceruza? - vetette ismét ostrom alá a kislány a vendéget.

- A színesceruza hosszúkás, olyasmi, mint a giliszta, csak nem hajlik. Egyenes, mint a ujjam - és felmutatta a mutatóujját, hogy mutassa milyen egyenes a ceruza -, világoszöld színe van, és ha rányomják és húzogatják a papíron, világoszöld csík marad a nyomában - magyarázta a még mindig türelmes mosolygó vándor -, de térjünk vissza a tárgyhoz. Hol is tartottam?

- A fa színénél.

- Ja, igen. Belevágtam a fejszém, és képzeld csak el, egy forgács nem sok, annyi sem repült ki belőle! Ráadásul a fejszém nyele is kicsorbult. Aztán sikerült valahogy felügyeskednem a törzsén, de amikor le akartam csusszanni a belsejébe, valami titokzatos erő visszatartott. Nem tudtam mi az, de a fa belsejéből titokzatos hangok szűrődtek ki különös nyelven. Még egyszer megpróbáltam lemenni, de amikor szintén nem sikerült, rájöttem, hogy én nem vagyok kiválasztott. Aztán... eljöttem ide, és tovább is megyek, amíg meg nem találok valakit... . Ennyi a történet. Többet nem tudok. Én már megyek. Nagyon hálás vagyok a vendéglátásért. Indulok - és elindult az erdőbe.

Mimi - ugyebár tudjuk már miért - utána osont, és látta, amint az idegen megfordul, és egy pillanatra látni lehetett a szemét, amelyben igen különös fény villant. Mimi sohasem felejtette el ezt a tekintetet, sem a hangját. Hanem akkor... a vándor eltűnt. Szörén szálán. Nyomtalanul. Nem a fák, bokrok mögé bújt. Felszívódott. Mimi ekkor osont vissza a házhoz és fejében terv pattant.

Aznap este, amikor Mimó néni már lefeküdt, Mimi csendesen összepakolt egy kést, egy csuklyás köpenyt (nincs ujjja és lebegős), néhány gyümölcsöt, acélt, taplót és kovát, végül egy pár cipőt. Batyuba kötötte ezeket, majd egy papírt csúsztatott az ágyára, és kiosont a házból. Csak ment, a sűrű dzsungel legmélyébe, messzire. Közben így gondolkodott: Ha az ük-ük nagyanyám - vagy ki a csodám - korábban is élt a varázsló, aki már a világ kezdete óta életben van, akkor valószínűleg most is létezik, és tudja, hogy hozzá igyekszem. Szeretném megkérdezni tőle, hogy hol van az a fa. Azt is tudni szeretném, hogy hogyan folytatódott az első Mimóza mondája. Mert az bizonyos, hogy Mimóza a neve annak a kisbabának.

Mikor úgy gondolta, hogy elég távol van a kunyhótól, megállt egy kis tisztáson, apró tüzet rakott, megette vacsoráját - vagy inkább második vacsoráját -, s lefeküdt nyugodtan aludni. Tudta, hogy a vadállatok félnek a tüztől, és különben sem bántják az alvó embert, ezért teljes nyugalommal feküdt le szunyókálni.

Mimó néni arra ébredt, hogy csönd van. Még a madarak sem csicseregtek, és a szomszéd ágyban sem mocorgott senki. Rosszat sejtően ült fel, és nagyot ásított.

- Mimi! Ideje felkelni!

Mikor senki sem válaszolt neki, arra fordította tekintetét, és meglepetésében lehuppant volna a földre - ha állt volna. De mivel ült, csak hebegni tudott. Mimi ágya üres, a takaró összehajtogatva, és rajta egy cédula.

- Mimi! Te betyár! Ne bolondozz velem, azonnal gyere elő! - kiáltotta a nagyanyó, bár tudta, hogy ez semmit nem segít. Mimi nincs itt.

Mimó néni kiugrott a pokróc alól, odament az ágyhoz, felvette és elolvasta a cédulát. Ez állt rajta:

„Nagyanyókám! Elmentem megkeresni a varázslót, hogy megtaláljam azt a fát és megkérdezzem tőle, hogy mi volt a monda vége. Ne búsulj, visszajövök!

Mimid”

Amikor elolvasta, Mimó néni lerogyott ott helyben unokája ágyára, és csak sírt, sírt vigasztalanul, keservesen, s elsírt volna estig, ha a jótékony álom újra hatalmába nem kerítette volna.

Harmadik fejezet

*Amiben Mimit majdnem elnyeli egy örvény;
barátra tesz szert, és a nyakába akaszt egy
drága holmit.*

Csak ment, vándorolt, bozótokon, hegyeken és völgyeken kelt át, és sok vihar is utolérte. De Mimi csak gyalogolt fáradhatatlanul - illetve elfáradt - míg elért egy folyóhoz. Széles, mégis sebes sodrású hegyi folyó volt. Gázló sehol. Na, Mimi! Most megfogott a természet! Hogyan jutsz tovább? Gyenge vagy, kicsi vagy, sehogysem kelsz át ezen a folyón. De azt senki ne higgye, hogy Mimit puha fából faragták. Kemény volt az akarata, mint a szikla, s amit akart, el is érte. Tudta, hogy itt egyáltalán nem babra megy a játék. Az erdei élet megedzette, s bízott magában, erejében.

- Fák! Madarak! Állatok! Erdő! - kiáltotta kezét és szemét az ég felé tárva. - Ti vagytok a tanúim annak, amit most mondok! Fogadom, hogy még ma átkelek a folyón!

Az ő szava pedig nem volt viasz. Neki is készülődött, hogy beleugorjon a vízbe, mikor megdöngölte magát. Volt a pataknak egy keskeny része, igaz, ott még sebesebben folyt, és örvények is voltak benne. Egy nyírfa állt a kb. 4 méternyi keskeny rész mellett. Mimi macskaügyességgel felkúszott, egy, a folyó alá nyúló ág széléig egyensúlyozott. Na, most talán sikerül neki...

De nem, ó nem. A folyóba pottyant, méghozzá két örvény közé, melyek veszedelmesen közeledtek a vakmerő kislány felé, hogy összenyomják. Sikerült nekik! Mimit elkapta az egyik örvény, s húzta le a víz alá. Mimi első pillanatban megrémült, de aztán lassan visszatért a nyugalma. Tudta, hogy ilyenkor mit kell csinálni. Egyszer néhány vándor érkezett a kunyhóba, akiknek volt részük ilyesmiben. Mimi tehát - habár egész testében remegett a víz alatt is, hagyta, hogy a veszedelmes vízi örvény magával ragadja. Mikor a víz alatt földet ért, levegője már fogytán volt. Mégis lehajolt, hogy azt a szűrő valamit fölszedje a talpa alól. Azután elrugaskodott, és felbukkant a víz színén. Mivel egyik kezében a batyuja, másik kezében az a valami volt, amit felmarkolt a folyó fenekéről, csak a lábában bízhatott. Azzal pedig kapálózott rendesen. Így történhetett, hogy a lába beleakadt egy úszó farönkbe (ami a legtöbb regényben és filmben pont akkor bukkan fel, hogy életeket mentsen, amikor szükség van rá - mint éppen itt.). Így hát igen furcsán nézett ki, hogy a lába beleakadt a fába, a teste pedig lebegett. S hogy a kép teljes legyen, a közelben volt egy vízesés. ...

De a kis vadóc nem esett kétségbe! Megpróbált kiúszni a partra. Egyesek talán azt kérdeznék: És nem kiabált segítségért? Válaszom: nem, nem kiáltott. S hogy miért nem? Mert egyszerűen torkán akadt a szó. Veszélyben az a furcsa szokása, hogy nem tud kiabálni. Csak tátogni, ahogy itt is csinálta.

Hanem amit a vízben küszködik a kis hősnőnk, váratlanul zörej hallatszik az egyik bokor mögül, s kilép mögüle egy fiú. Úgy tizenhárom éves lehetett. Nem vette észre Mimit, az pedig könyörgőn nézett reá. Végül a fiú úgy érezte, valami nagyon süti a hátát.

Megfordult és meglátta Mimit.

Nagyot kiáltott, majd beleugrott a vízbe, és a kislány felé közeledett.

Miminek erős kéz ragadta meg a lábát, kiakasztotta a tönk odvából, majd a partra hurcolta. Még egy ideig pihent csukott pillákkal, majd mikor felnyitotta a szemét, a fiú mosolygós arca nézett rá.

- Hogy is hívnak, mondd el még egyszer!

- Antony. An-to-ny.

- Olyan nehéz neved van. Nehezen megjegyezhető.

- Hívhatsz Tonymnak is, ha úgy jobban tetszik.

- Inkább Antony. Az szebb.

- Nekem is jobban tetszik így.

Ez a párbeszéd Mimi és - most már tudjuk - Antony közt folyt le. Az erdőben mentek, egy kis ösvényen.

- Hanem mi az ott a kezében? - kérdezte Antony?

- Ez? - Mimi még mindig a kezében szorongatta azt a furcsa alakú nagy valamit, amit a folyó fenekéről halászott elő. - Nem tudom. A folyó fenekéről szedtem ki.

- Mutasd! - Mimi engedelmesen megmutatta Antonynak. - Hiszen ez egy kagyló! - kiáltott Mimi - szerintem még él. Vissza kell dobni - s már lendült is a karja, de a fiú hangja megállította.

- Nehogy bedobd, te! Ez gyöngykagyló, megismerem. Voltam egyszer a gyöngyhalászoknál. Próbáld meg kinyitni.

Mimi megpróbálta, de hiába.

- Nem megy. Hanem most próbáld meg te!

Antony is hiába feszegette, a kagyló makacs volt.

- Hát ez nem megy. Hogy nyissuk ki? - kérdezte.

- Add ide! Hadd próbáljam meg még egyszer. Van egy jó kis technikám. - Mimi valóban ki tudta nyitni. De még nem nyitotta föl.

- Hát ezt meg hogy csináltad? Hadd nézzem!

- Nem, még nem - húzta el Mimi - ülünk le egy fa alá. - Na. Hogy csináltam? Egész egyszerűen kivettem egy köre, és eltakartam, hogy ne lásd. És mivel a nap rásütött, a kagyló elengedte magát. Egyszerű, mint a fáramászás - magyarázott a lány, közben leült egy fa alá. - Na, nézzük! Nahát...! - Miminek ismét torkára forrt a forró szó, ma már másodszor. Még Antonynak is elakadt a szava meglepetésében. A gyöngykagylóban ugyanis öt különböző nagyságú igazgyöngy lapult. A legnagyobb lehetett vagy mogyoró nagyságú.

- Istenem, de gyönyörű!

- Nem is álmodtam ilyesmiről! - kontrázott Antony.

- És... most mit csináljunk ezzel az ékszerdobozzal, és a benne lévő gyöngyökkel? - kérdezte Mimi.

- Van egy ötletem! - ugrott fel Antony - fúrjuk ki őket és akasszuk a nyakadba, Elvégre te találtad.

- Szerintem kár lenne kilyukasztani ezeket a gyöngyöket. Túl szépek ahhoz. És különben is mire fűznénk fel?

- Van bőrszíjam.

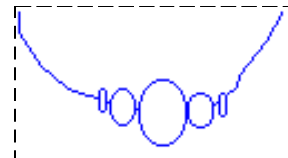
- Akkor csináljuk azt, hogy enyvvel ragasszunk rájuk egy falapocskát, arra kis meghajlított farostot, és azt fűzzük fel a bőrszíjra. Oké?

- Jó ötlet - helyeselt Antony - kezdjünk hozzá.

Nekivetköztek, végül ez jött ki belőle:

- Nagyszerű! Ujjong Mimi.

- Ezentúl te hordjad a nyakadban!

Negyedik fejezet

*Amelyben Mimiék legyőznek egy jaguárt,
Antony elbeszéli a történetét, és
rátalálnak a helyes útra.*

Mehettek már vagy két napja, Idő apót mégsem találták meg. Mimi mindent elmondott Antonynak. A fiú azt mondta:

- Azt még nem tudjuk, hogy a kalapos vándor jó vagy rossz szándékú. Lehet éppen rossz is. Szerintem helyes a következtetésed, Idő apó valószínűleg még él. Nem tudom, mikor találjuk meg, de annyi bizonyos, hogy kerülőt teszünk. Ha a mondában az a Patrícia estére hazaért, csak pár óra lehet az út. Te viszont rossz irányba indultál.

- Forduljunk az ellenkező irányba, de ne arrafelé, amerre jöttünk - mondta Mimi.

- Rendben.

Ismét gyalogoltak, ettek, aludtak. Hanem egyszer olyan helyre értek, ahol elfogyott a gyümölcs.

- Ajaj! - mondta Mimi - elfogyott a gyümölcsfa. Halat vagy madarat kell fogni.

- Nem szeretem a húst, Mimi. A madarat sem - ezt Antony mondta.

- Halat azért ehetsz. Tudok hálót szőni farostokból. Ágakból is. Ne félj, nem fogunk éhen halni - nyugtatta Mimi Antonyt. - Antony, te addig fogj kövel madarat. Én azért szeretnék húst enni. Én hálót fonok, és halászok. Délben itt találkozunk. Szervusz!

- Szervusz!

Mimi egyedül maradt a folyóparton. Első dolga az volt, hogy késével rostokat vágjon egy liánból. Aztán nekiállt fonni. Egy háló készen lett, betette a folyóba, és figyelt. Várt. Egy lazac ment arra... és, bement a hálóbába! Mimi felállt, hogy kiszedje, amikor zörejt hallott maga mögül. Nem nézett hátra, gondolta Antony. Hátraszólt.

- Tedd le a madarat a földre, és gyere segíteni kérlek!

Hátulról csak morgás volt a válasz. Mimi megfordult.

- Anto... Segítség! Antony! - sikoltzott. Mögötte ugyanis Antony helyett egy jaguár állt! Mimi remegve hátrált. Bátor lány volt, de most komolyan megijedt.

„Jobb félni, mint megijedni!” - jutott eszébe a nagyanyja szava. Nagy nehezen legyűrte félelmét, és megpróbált beugrani a folyóba, mert tudta, hogy a macskafélék nem igazán szeretik a vizet. Nem volt más megoldás, mert a kése sem volt nála. A jaguár azonban észrevette a szándékát, és ráugrott Mimiére. A kislány nem tehetett mást, mint egyenlőre védekezett, és próbálta elkapni az állat torkát. Nem kiáltott. Fogytán volt az ereje, éhes volt, és a félelem a maradék energiáját is elvette. Az állat pedig nyilvánvalóan Mimi torkát akarta elkapni, de mivel ez nem sikerült, a mellkasának ugrott neki. Miminek végre sikerült elkapni a jaguár nyakát, és csak szorította, szorította. Hirtelen ismét zörrent a bozót, és kilépett Antony.

- Mimi! Három madarat fogtam, és ... - Ekkor meglátta a kupacot. Nagyot kiáltott, és a jaguár hátába dőfte a kését. Egyszer... kétszer... háromszor... Lassan engedett a szorítás, amely Mimit fogva tartotta. A jaguár lehanyatlott a földre.

Mimi még nem bírt föllátni. A földön feküdt csukott szemmel, és nagyokat lélegzett. Néhány nedves tincs a homlokához tapadt. A mellkasa véres volt.

- Mimi! - kiáltotta az életmentő - Úgy örülök, hogy nem esett olyan nagyon bántódásod. Nagyon megijedtem.

- Antony! Segíts!...- Mimi elájult.

Arra ébredt, hogy egy fa tövében ül, és valaki vízzel locsolta. Kinyitotta a szemét.

- Jobban vagy? - hajolt fölé Antony.

- Igen, de a mellkasom még fáj.

- Hát persze, hiszen igen csúnya sebet ejtett rajtad az a jaguár. Már nem él. Itt fekszik melletted a bőre. Lenyúztam.

Mimi megpróbált fölülni, hogy láthassa az állatot.

- Ne, te még feküdj, pihenned kell! - mondta Antony. - A húsa jó lesz neked.

- És a hal? Kivetted? - kérdezte Mimi.

- Hal? Fogtál halat? Hol van?

- A hálóban a folyóban. Amikor rám támadt a jaguár, egy lazac volt benne.

Antony elment a folyóhoz, de leverten érkezett vissza.

- Nem találtam lazacot, de még hálót sem. Szerintem elvitte a folyó.

- Akkor mit eszel? Csak hús van. Várj egy kicsit!? Kérem a táskámat! - Mimi a táskájában turkált - Megvan! Nézd! Aszalt gyümölcs! Azt hittük, hogy teljesen elfogyott, de úgy látszik, van még egy kevés... - Ekkor el kezdett köhögni.

- Jól van! Nyugalom! Teszek a sebedre háncskötést! - nyugtatta Antony.

És Mimi megnyugodott. Söt elaludt...

A tábortűznél ébredt fel. Sötét volt és ő pokrócba volt begöngyölve. Hallotta a víz csobogását is. Ínycsiklandozó illatok szálltak felé: Antony húst sütött. Egy kicsit még úgy maradt fekvé. Olyan jó volt. Aztán felült; valami leesett a hátáról: a jaguár irhája.

- Fölebredtél? - kérdezte Antony.

- Föl. Már a fejem sem fáj.

- Az is fájt? Nem is tudtam.

- Nem akartalak fölöslegesen aggasztani.

- Hagyjuk ezt.

- Hagyjuk. Mesélj inkább valamit - kérte Mimi a fiút. - Még nem is tudom, hogy kerülsz ide.

- Rendben. De előbb egyél valamit, mert éhes lehetsz. Én már ettem.

Mimi jó étvággyal megette a sült húst, majd visszafeküdt. A hús íze szétáradt a szájában. Nagyon kellemes volt így feküdni.

- Én a faluból jövök. Ott a házak egymás mellett állnak, és az emberek az utcán lóval, lovas szekérrel vagy gyalog közlekednek. De mostohaanyám annyira kínozta mindkettőnket, hogy apám ágyának esett, és nemsokára meghalt. Mivel semmi nem kötött a mostohámhoz, fogtam a batyum, és megszöktem. Akkor tizenkét éves voltam. Az úton találkoztam egy vándorcirkusszal és ők...

- Egy kicsodával? - vágott közbe Mimi - Mi az a vándorcirkusz?

- A vándorcirkusz olyan társaság, amely városról városra, faluról falura jár, felállít egy sátrat, abban különböző mutatványokat adnak elő, (például akrobatizálnak, bohóckodnak, bűvészkednek, stb.) hogy a közönséget mulattassák. Na, egy ilyen vándorcirkusz felfogadott, és akrobata lettem. Lóháton ide-oda nyargaltam a szűk porondon, és kötélén csináltam mindenféle mutatványt. Aztán onnan is meglógtam, mert nem tetszett, hogy a szegény állatokat kínozzák. Azóta bolyongok az erdőben, kalandra éhezve. Ennyi a történetem.

- Nagyon szép. Illetve szomorú történet - ásít Mimi. - Hanem én már aludni szeretnék. Jó éjszakát.

- Jó éjszakát.

Már csak parázsluk a tűz. Sötét van. A közelben csobog a rohanó folyó. Csöndben maradnak egy ideig. De a kíváncsi Mimi nem tud nyugton maradni.

- Te szoktál imádkozni esténként? - kérdezte.

- Igen. A Jóistenhez imádkozom minden este.

- Ma is?

- Ma már imádkoztam. És te szoktál?

- Igen. De én nem a Jóistenhez. Én a természethez szoktam imádkozni.

- A természethez? - csodálkozik a fiú.

- Ahhoz. Tudod minden nép tudja, hogy van egy fölsőbb hatalom. Én tisztelem a mások elképzeléseit, de akkor ők is tartsák tiszteletben azt, amit én hiszek.

- Mi az elképzelésed?

- Van egy ősanya: a természet. Ő fönt lakik a felhőkben. Van egy fia, aki leszállt a földre, és meghalt. Abban a pillanatban, amikor kilehelte a lelkét, a földön minden kivirult, zöldellt, az állatok és emberek boldogok voltak. Azóta az ősanya, a természet vigyáz ránk, és ügyel minden lépésünkre - fejezte be Mimi az elbeszélést.

- Hiszen az Isten története is ugyanez, csak más nevekkkel. Isten leküldte egy fiát a földre. Isten kiválasztott egy asszonyt: Szeplőtelen Szűz Máriát. Ő megszülte Jézust, Isten fiát, aki tanított, térített és prédikált. Aztán az emberek megölték. De amint meghalt, az embereket megmentette a bűntől. Mimi...

De Mimi ekkor már aludt. Egyenletesen szuszogott a pokrócba csavarva. Álmában még mosolygott is. Ki tudja, talán valami szépet álmodott.

Már egy hete mehettek, mikor megváltozott körülöttük a táj. Erdőben mentek. Erdőben, amely ugyanolyan volt, mint a többi és mégis más. Nem vették észre, mikor kezdődött. Eleinte csak azt látták, hogy némely fa levele pirosas árnyalatot vett fel. Aztán felfedezték, hogy például a kolibri vagy sárgarigó egészen más hangokat énekel, szinte emberi dalt. Antony azt is felfedezte, hogy minden tizedik fának öt odú van a közepén, ilyen alakban:

Ezek a lyukak vezették az erdőjárókat. Néha más irányba is el kanyarodtak, de legtöbbször nyugat felé vezetett az út.

- Itt valami készül - mondta Mimi - valaki el akar vezetni valahová.

- Talán az a Kalapos ember.

- Lehet. De hová?

- Antony válasz helyett egy fatörzsre mutatott.

- Nézd! Egy „I” betű. Vajon mit jelenthet? - mondta.

- Nem tudom. Gondolkozzunk. Gondolom nem a Kalapos ember jele.

- Én sem tudom - sóhajtott lemondóan a fiú. - Hoppá! Várj egy kicsit! Talán valakihez el akar vezetni.

- Igazad van. Tehát: annak a valakinek, aki el akar vezetni valami okból magához minket, „I” betűvel kezdődik a neve - összegezte Mimi.

- Ki lehet az? Nem ismerek olyan embert, akinek „I” betűvel kezdődik a neve.

- Én se.

Búsan lógatták a fejüket. Hanem egyszer csak megállt Mimi.

- Megvan! - kiáltott fel. - Hiszen az a valaki, akinek „I” betűvel kezdődik a neve, ki is lehetne más, mint Idő apó! Mivel ő a világ kezdete óta létezik, semmi furcsa nincs abban, hogy ilyen különös a táj körülötte. - Mimi egészen belelovalta magát az elképzelésébe - Mivel tudja, hogy jövünk (mert ugyan miért ne tudná), mutatja az utat, hogy eltaláljunk hozzá.

- Talán igazad van. És biztos akad is valami mondanivalója számodra.

- Miből gondolod?

- Ha nem akarna mondani valamit neked, aligha hiszem, hogy magához engedne. Szerintem, ha nemkívánatos vendég indul hozzá, és beér a területére, biztos valamilyen labirintusba irányítja.

- Ennyi erővel minket is labirintusba vihet - tiltakozott Mimi. - Hanem tudod, hogy azoknak a nemkívánatos vendégeknek is nem-e ilyen jelet hagyott hátra?

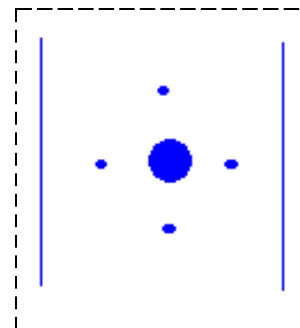
- Ilyen jelet hagyott-e hátra - oktatta Antony.

- Akkor ilyen jelet hagyott-e hátra. Na! Megfelel?

- Meg.

- Egyébként még mindig nem válaszoltál a kérdésekre!

- Ja, igen. Szóval. Itt ezeken a fákön egy „I” betű van. Azoknak a szerencsétlen flótásoknak egyáltalán nem bizonyos, hogy „I” betűt írt. Vagyis varázsolt - javította ki magát Antony - Akkor már „L” betűt, mint Labirintust is varázsolhatott volna.

- Ezek szerint mégiscsak mondani akar nekünk valamit - Mimi elgondolkozott - az viszont egyáltalában nem biztos, hogy a nem kívánatos vendégeket labirintusba csalogatja. Az csak feltevés. Különben is, miért akarná elűzni az embereket a birodalmából?

- Csak.

- Aha, szóval csak.

Miközben tanácskoztak, egészen besötétedett. Az állatok elhallgattak, nyugovóra tértek. Csönd lett; de mennyire más csönd, mint az erdei kis kunyhóban szokott lenni. Olyan rejtélyes csönd, amelyet még soha nem hallott egyikőjük sem.

- Ez is az Ő varázslatához tartozik - mondta Antony, kitalálva a lány gondolatait. - Hanem most már pihenjünk és aludjunk.

Mimi válasz helyett némán előre mutatott. Sasszemei fölfedezték a sötét erdőben pislákoló fényt. Nagyot nyelt.

- A varázsló kunyhója. Megérkeztünk - mondta ki mindkettőjük gondolatát Antony. Megborzongtak a közelgő kunyhótól. Rohanni kezdtek.

Ötödik fejezet

*Amelyben találkoznak Idő apóval,
aki megmutatja az utat, és elindulnak.*

Mimi és Antony odaértek a ház elé. Hevesen dobogott a szívük. De még be sem kopoghattak, valaki szélesre tárta az ajtót.

- Kerüljetek beljebb, kedves vendégeim! - szólt ki egy érdes, öreg hang. Félénken beléptek, de amikor a hang tulajdonosát keresték, nem láttak senkit.

- Itt vagyok - szólt ugyanaz a recsegő hang, és az ajtó mögül előlépett egy öregember. De milyen öregember! Hófehér szakálla és haja a bokáit verdeste, az arca ráncos volt, mint egy aszott almáé. Bőre pergamenszerűre aszott az évek ezrei során. Arca komor volt, de a szája szögletében mindig bujkált egy kis vidámság, mosoly.

- Nem kell bemutatkoznotok, tudom, kik vagytok, és hogy mi járatban vagytok errefelé. De ti még biztos nem ismertek engem. A nevem Idő apó.

Ő hát a híres, titokzatos Idő apó, gondolta Mimi, és őszinte tisztelet suhant át rajta.

Ő Idő apó, gondolta Antony, és mindketten megremegtek.

- Kérdezni szeretnénk valamit, de egész nap mentünk, ezért szeretnénk kipihenni magunkat, és Mimi is megsebesült...- monda Antony.

- Mimi! - szólt az öreg - fáj a melled?

- Nem. Tényleg, ma egyáltalán nem is fáj!

- Na látod. Segítettem.

- Meggyógyítani?

- Igen. - Idő apó szája sarkában hamiskás mosoly bujkált.

- Ó, köszönöm szépen!

- Nincs mit. A vacsora a másik szobában van. Jó étvágyat!

A gyermekek átmentek a másik szobába. A vacsora valóban ott gőzölgött az asztalon, két teríték között. Nekiláttak. Furesa, piros színű leves volt.

- Erőleves - mondta a ki nem mondott kérdésre Idő apó.

Miután megvacsoráztak, lefeküdtek a megvetett ágyba.

Idő apó lecsavarta a petróleumlámpát. A gyermekek pedig csakhamar belemerültek az álmok feneketlen mély távába.

Ám éjfél tájban Mimi fölébredt. Még hozzá arra, hogy az ablakokat csapkodja a szél. Minden másodpercben nekicsapódott a párkánynak. Mimi fölkel, és becsukta az ablakot és visszafeküdt aludni. Elaludni azonban már nem tudott. Mivel az ablaktábla úgyis kivágódott ismét, kiment az erdőbe, de ott semmiféle szelet nem érzett. Az ablak pedig csapkodott tovább. Most kívülről látta a lány, de semmi olyant nem vett észre, ami döngetné az ablakot. Különös, gondolta, nincs szél, és mégis csapódik az ablak. Visszament a kunyhóba, és - ma már másod-

szor - leheveredett a priccsre. Elaludni persze nem tudott. Ott virrasztott az ágyon hol ülve, hol fekve.

Mikor megvirradt, igyekezett, hogy ne látszódjon az álmoságából semmi. Idő apót azonban nem lehetett becsapni.

- Lányom, te nagyon álmos vagy, feküdj le még egyet szundítani, később is el tudunk beszélgetni.

- Ugyan, Idő apó, kibírom én ezt! - Valójában pedig dehogy bírta! Majd leragadt a szeme szegénykének az álmoságtól.

- Hát jól van, én nem kényszerítelek. A történetet nem mondhatom el, de az utat a fához megmutathatom. Ugye ezt akartad kérdezni?

- Igen. De mondd el, Idő apó, hogy miért nem mondhatod el, hogy mi a nevem története?

- Ó, hiszen ha a fához érsz úgylis megtudod. Most azonnal akartok indulni?

- Ebben a pillanatban - felelt a lány helyett Antony.

- Ne olyan hevesen fiatalember! - csitította a varázsló Antonyt. - Ahhoz, hogy a Nagy Fához jussatok, előbb el kell menetek a városba.

- A városba? - kérdezték egyszerre.

- Bizony.

- De miért?

- Azért, mert szert kell tennetek olyan tudásra, ismeretre, ami csak a városban tapasztalható.

- Én már voltam a városban - jegyezte meg a fiú.

- Tudom. De Mimi még nem tudja azt, amit te már tapasztaltál.

- Merre kell menni? - kérdezte félénken Mimi Idő apót?

- Gyertek ide, megmutatom - invitálta őket az asztalhoz az öreg - látjátok ezt a térképet?

- Ezt a micsodát? - értetlenkedett a kislány.

- Térképet. Az egy olyan papír, ami feltüntet bizonyos helyeket, városokat, folyókat, hegyeket.

- Aha.

- Majd időbe telik, míg ki tudsz rajta igazodni - magyarázta Idő apó - addig is Antony megnézi, és megjegyzi az utat. Jó?

- Rendben van Idő apó.

- Na most. Itt van ez a zöld rész. Ezen a ponton vagyunk mi, és nyugat felé kell menetek. Kértek egy széles útra, ott pedig dél felé kanyarodtok, és beértek egy városba. - Idő apó egészen belejött a mutogatásba. - Ott megkeresitek a nővéremet, ő majd tanácsot ad, hogy hogyan tovább - a reszelő hang elhallgatott.

- Értem - mondta Mimi - Köszönjük a felvilágosítást.

- Most azonnal útnak indulunk - tett hozzá Antony.

Mimi beszaladt a holmijáért.

- Isten veled, Idő apó! - mondta, és elindultak.

Már éppen eltűntek volna a fák között, amikor Idő apó hangja megállította őket.

- Mimi! Gyere ide egy kicsit kislányom!

Engedelmesen visszamentek. Idő apó megfogta Mimi nyakában a gyöngynyakláncot, és megkérdezte:

- Ez honnan van?

- A folyó fenekéről szedtem - rebegte Mimi.

- Jól van - mosolygott amaz. - Meglásd szerencsét fog hozni neked, és a kis barátodnak - tette hozzá. - A jószerencse kíséren utatokon! - A varázsló bement a házba.

- Ég veled! - mondta Antony, s elindultak a zöldellő erdőbe.

- Milyen a város? - kérdezte Mimi.

- A városban a kunyhók nagyobbak, és szorosan egymás mellett állnak - hangzott a válasz - Nagy a zaj, és a házak mellett cölöpökkel körülvett terület áll, nagyon pici, ahol a házigazdák azt csinálnak, amit akarnak. Néhol látni fát, de nem sűrűn.

- Csak nem azt akarod elhitetni velem, hogy a városban nincs fa?

- Azt nem mondtam, hogy nincsen, csak azt, hogy ritkán van.

- Egy és ugyanaz. Na folytasd.

- A házsarkok között utak vannak, ahol mindenféle járművek közlekednek.

- Például?

- Például bicikli, lovas kocsi, ló. Postakocsi.

- Nagyon zajos lehet.

- Az is. Amikor eljöttem, nagyon jól esett az erdő csendje.

- Aha.

- Egy a bökkenő - aggodalmaskodott Antony. - Abba a városba megyünk, amelyikben a mostohaanyám él.

- És ez baj?

- Még kérde? Ha meglát engem, úgy elver, mint a kétfenekű dob, ráadásul behurcol a lakásába, bezár egy szobába, amelyiknek az ablakán két centiméter távolságú rács van, és kiéheztet addig, amíg térden állva csúszok elé, hogy bocsánatot kérjek a szökésemért.

- Ez borzasztó.

- Az. Úgyhogy el kell kerülnünk valahogy.

- És ha az történik - vetette föl Mimi - hogy megyünk az úton és meglátok egy nőt, aki éppenséggel a te mostohaanyád, de én nem ismerem fel, te pedig nem nézel oda? És ő felismer?

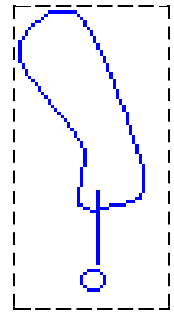
- Akkor az van, hogy én itt most rögtön leírom neked a külsejét.

- Gyere Antony, ülünk le. Szomjas vagyok, és melegem van - ezzel Mimi leült egy kis patak partján.

- Oké, ülünk le. Szóval vörös haja van...

- Kinek?

- Hát a mostohaanyámnak.
- Ja.
- Vörös haja, zöld szeme van, ami olyan, mint egy halé. Nagyon magas, és a haja a füléig ér.
- A füléig?
- Igen. És van egy jellegzetes tulajdonsága. A bal fülének a fele hiányzik.
- Azt meg hogy az ezüstszürke törpébe tudta megcsinálni?
- Én vágtam le neki - mondta közönyösen a fiú, és elkapott egy legyet, ami a feje körül repdesett és zümmögött.
- Te... vágta... le...? - meresztett nagy szemeket Mimi, és a fűszálat, amit rágsált, kiejtette a szájából. - Miért?
- Nagyon felidegesített.
- És ezért csak úgy le kell vágni a fülét?
- Csak a felét. Még ma is nálam van.
- Mutasd! - Mimi belesett a fiú batyujába. Onnan egy fél fül került elő fülcimpával és fülbevalóval.
- Pfuj de büdös! - fintorgott a lány, és befogta az orrát. Időközben újra elindultak.
- Persze, azért raktam rongyokba. De úgy gondolom, hogy eltértünk a témától.
- A városnál tartottál.
- Több mondanivalóm nincs - mondta Antony. - A városról - tette hozzá.
- Oda nézz! - kiáltott fel hirtelen Mimi.
- Hova? Hol? - kapkodta a fejét Antony. De aztán meglátta ő is, amit Mimi már rég észrevett.
- Mivel egy hegy csúcsára értek, gyönyörű táj tárult eléjük. Messze, még további kopár és erdő hegyek. Alattuk egy átlátszó folyó csobogott. A víz mellett egy falucska bújt meg. A fényes nap elborította sugaraival a völgyet.
- Gyönyörű - suttogta Mimi.
- Megérkeztünk. Gyere, nézzük meg közelebbről - intett Antony, és már indult is visszafelé, le a hegyről.

Hatodik fejezet

Amelyben Antonyt bezárják, Mimi pedig - egy kis kaland után - megkeresi Idő apó nővérét, és kiszabadítja Antonyt

Bizony, nagyon furcsa volt a város Miminek. Az a nagy zaj, rohanás, ami az erdőben nem volt. Hajaj, Mimi! De sokat kell még tanulnod!

Amint a városba értek, Mimi csupa szem és fül lett. Mindenfelé nézett, bámulta az embereket, lovakat. Pedig az a város hol volt még az igazi városhoz képest! Az csak egy kis falu volt. Mimi azonban óriási városnak látta, mivel eddig nem látott egyebet, mint fákat. Egyszer csak megláttak egy házat. Antony megremegett, Mimi nem tudta miért.

- Ez a mostohaanyám háza - mondta Antony.

Valóban nagyon fura ház volt. Magas, keskeny ablakai voltak, csúcsos, magas teteje, és rózsaszín falai. Ez volt benne a legkülönösebb. A rózsaszín falak.

Gyorsan továbbsiettek. Azt azonban már nem vették észre, hogy az egyik ablakban egy arc bukkan föl, majd gyorsan eltűnik. Mimiék lefordultak egy mellékútra, amikor Antony egyszer csak azt érezte, hogy megfogják a vállát. Utána valaki hátrarántotta.

- Mimi...! - kiáltotta, de az a valaki beléfojtotta a szót. A hátranéző Mimi már csak azt látta, hogy valaki, akinek vörös haja van, elhurcolta a barátját a sarkon befordulva.

- Ó! - mondta Mimi. De nem ment utánuk. Előbb valami terv kell. A mostohaanyja házat már úgyis látta. Miminek meg sem fordult a fejében, hogy az elkövető ne Antony „Anyja” lett volna. Vörös haja van, ez stimmel. És persze vissza akarja kapni Antonyt, ez is világos. Meg kell keresni a varázslónőt, és megkérdezni tőle, hogy hogyan tovább.

Mimi elindult, hogy megkeresse.

Eközben az idő már délután felé hajlott, és Mimi nem evett semmit. Elindult a rózsaszín ház felé, hátha találkozik valakivel. Titokban abban reménykedett, hogy az ablakban meglátja Antonyt. De csalódott. A fiú nem jelentkezett. Mimi mégis valami jelet akart hagyni neki.

Felvett a földről egy jókora levelet, félbehajtotta a főér mentén, majd keresztbe kétszer elmet-szette a közepéig. Azután eldobta, mint egy papírrepülőt és az szépen beszállt a kéménybe.

Miminek ezután már csak meg kellett keresnie Idő apó nővérét. De ez korántsem volt olyan könnyű feladat. A falucska ugyan nem nagy, de Miminek, aki nem szokott hozzá ilyesmikhez, óriási város volt. Minden új volt még neki, de azért nekigyürkőzött. Bement egy közeli házba, ami nem volt más, mint egy gyümölcsbolt. Mimi úgy gondolta, hogy itt minden mindenkié, és ügyet sem vetve a boltosra, elvett egy banánt. Éppen meg akarta hámozni, hogy megegye, mikor a boltos hirtelen odament, és lefogta a karját.

- Hohó! - kiáltotta - a banánért pénzt kell fizetni!

Mimi értetlenül nézett rá. Mi az a pénz? Ki ez, és miért nem hagyja, hogy éhségét csillapítsa? Ezernyi kérdés kavargott a lelkében, azok közül is egy legfontosabb.

- Mi az a pénz? - kérdezte ártatlanul.

- Barátocskám! Nem tudod mi a pénz? Látom nem idevalósi vagy. Gyere, elmagyarázom! - invitálta az alapjában véve barátságos boltos a megszeppent kislányt.

Mimi még nem tudta, mi az a gyermekrablás. Ő csak azt látta, hogy az idegen férfi melegen invitálja befelé. Pedig most óriási szerencséje volt, ugyanis a boltos valóban jót akart. Bement tehát a férfi után a házba. A félig meghámozott banánt még mindig a markában szorongatta.

- Szóval, te nem tudod, mi a pénz - mondta a férfi, mikor beértek a szobába. - A jelek szerint még soha nem jártál a városban. Igaz?

Míg beszélt, a lány körülnézett. Szűk szoba volt, fülledt levegő. A berendezés nem volt más, mint egy ágy, szekrény, polc, és két asztal. Az egyik kicsi, a másik nagyobb. A férfi beszéd közben leültette Mimit az ágyra, de ő maga állva maradt. Mimi így könnyen szemügyre vehette. A kissé alacsony, középkorú, kopaszodó és kövérkés boltos erősen gesztikulálva beszélt.

Mikor a kérdés elhangzott, Mimi először nem értette.

- Igaz? - ismételte a boltos kissé türelmetlenebbül.

- Igaz - ocsúdott fel a kislány - még sohasem jártam városban.

- Hogy kerülsz ide? - kérdezte a boltos.

Mimi pedig nem tétozott, elmesélt mindent töviről hegyire.

- Azt a némbert keresed? Ismerem, néha jár a boltomban. De hogy hol lakik, azt nem tudom. - A boltos tudta, kit keres Mimi, de a lány a férfi arckifejezéséből látta, hogy nem hiszi el, amit Idő apóról mesélt. Kiment a boltból, és gyorsan felmászott az előtte lévő jegenyére. A fa tetején körülnézett. Nem látott sokat. A falu szélén volt. Mögötte erdő, mellette sziklák, előtte a falu és amögött a síkság.

- Hajaj! - mondta halkán Mimi, de nemcsak azért, mert nem tudta, hogyan keresse meg a „némbert”, hanem mert a fa alatt egyre több járókelő gyűlt össze, és bámultak föl. A kislány kezdte kényelmetlenül érezni magát.

- Nini, egy töpörtyű!

- Csak le ne essen!

- Hogy mászott oda föl?

- A boszorkány cimborája!

- Óh, istenem!

Ilyen, és ehhez hasonló kiáltások röppentek el a tömeg ajkáról, amely rohamosan nőtt. Már az úttestet elborították, megállt a forgalom. Mimi már nagyon kényelmetlenül érezte magát, fészkelődni kezdett az ágon. Aztán egyszerre egy madár szállott fölé. Verdesett a szárnyával, mintha mondani akarna valamit. Majd elrepült a falu fölé, onnan a síkságra, és végül eltűnt Mimi szeme elől.

Ez jelenthet valamit, de mit? - morfondírozott. Hirtelen mentő ötlet jutott eszébe. Lekúszott a fának addig a pontjáig, ahol az ágak elkezdődnek. Onnan lefelé csak a csupasz törzs volt vagy tíz méteren át. Hihetetlenül magas fa volt.

A tömeg türelmetlen volt, dühös kiáltások szálltak a famászó felé. A sokaság már nem bírta tovább. Egy létrát támasztottak a jegenye törzséhez, és egy bátor ember felmászott rá. Mimi megrémült; megghiúsítják a tervét! Így amikor az ember felért a létra tetejére, Mimi egy erős

rúgással mellbe taszította, úgy, hogy az ember a csupasz földre esett volna, ha néhányan el nem kapják. De még mielőtt a felháborodott tömeg megszólalt volna, Mimi - aki maga is megrémült - hangosan megszólalt:

- Tudja-e valaki, hogy hol lakik az az öregasszony, egy bizonyos Idő apó testvére? - kiáltotta jó hangosan, hogy mindenki hallja.

- Ez valóban az ördöggel cimborál! Égessük el!

- Boszorkány!

- Az inasa! - hangzott ismét a sokféle emberi szólam. A fának minden oldalról létrákat támasztottak. Mimi pedig - mit tehetett volna mást? - lehuntya a szemét egy pillanatra, mély lélegzetet vett, és - beleugrott a tömegbe. A nép felmorajlott, sokan kapdostak utána, de ő kicsúszott a kezük közül. Lábak alatt, kezek mellett suhant el könnyedén, mint egy sikamlós hal. Hanem azt azért senki se higgye, hogy valóban olyan könnyedén ment belül is, mint a látszat. Nem, bizony hősnőnk pocsékul érezte magát, sajgott a lába, kezét felhorzsolta, a háta fájt, és roppant fáradt volt az elmúlt napok izgalmától.

Bemenekült az erdőbe, ahova a felháborodott tömeg nem követte. Erősen délutánba hajlott ekkor az idő, s Mimi lefeküdt egy fa tövében és elszundított.

Arra riadt, hogy a feje fölött óriási madárraj repült el hangosan suhogva. Kiment az erdőből, és fölnézett az égre. Koromsötét volt, a csillagok nem látszóttak. Sötét fekete felleg borította az eget, csak nyugat felé derengett valami világosság, de azt is hamar elnyomta egy erőszakos viharfelhő. Rögtön Mimi eszébe ötlött: itt az alkalom! Most kellene beszélni Antonyval, most kellene megkeresni a varázslónőt.

A gondolatait tett követte. Elindult az utcán, ami nappal zajos és telt volt, most néma és kihalt.

Amikor a „gonosz nő” házához ért, az egyik ablak elé állott és bekiáltott:

- Antony! Itt vagy?

- Itt vagyok! - hallatszott egy fojtott hang a másik keskeny ablakból.

Mimi odament, ide azonban már fel kellett ágaskodnia. Az ablakban megjelent egy arc.

- Antony!

- Psszt! Itt van mellettem Helga, a mostohaanyám. Szerencsére ő most alszik.

- Rendben. Megkeresem Idő apó nővérét, és megkérdezem őt, hogy mit tegyünk.

- Addig is jelenj meg minden nap ugyanebben az időben.

- Miért, mennyi az idő?

- Tizenegy óra.

- Honnan tudod?

- Majd később, Mimi. Helga már mocorog.

- Jó. Szervusz. Jó éjt!

- Jó éjszakát.

Ezek után Mimi elindult, hogy végigjárja a falut. Minden házat alaposan megvizsgált, minden hajlékba benézett. Nem talált semmi olyat, ami felvillanyozta volna. Már csak négy ház volt hátra. Semmi. Következő ház. Semmi. Utolsó előtti ház. Égett a villany, bentről veszekedés hallatszott. Hát ebben biztos nem lakik - gondolta. Jöjjön az utolsó kunyhó. Kísérteties kék fény szivárgott át halványan a vastag függönyön. Pici kunyhó volt, alig egy szobás lehetett.

Mimi nagyot nyelt. Biztos ez az a ház. Bekopogott a keskeny faajtón. Nem válaszolt senki. Benyitott. Legnagyobb meglepetésére egy csecsemő ült a széken.

- Óá, Óáááá! Óáá! Ááá! - kiáltotta. Aztán hirtelen elkezdett nőni. Kivedlett ruháiból, és újak lettek rajta. Először kislány lett belőle, 5-6 éves csöppség, azután 13 éves csitri, fiatal lány, majd asszony, vénlány, öregasszony, és 100 éves anyóka, végül szikár vénség lett, akinek csak csont és bőr az arca. Fogatlan, cserepes szájával mosolygott, bár ez nem nagyon illett hozzá. És különös: *kék*, rövid és tüsi haja volt. Olyasmi, mint Einsteinnek.

- Csókolom... - rebegette Mimi - Idő apó nővérét keresem...

- Én vagyok! - szólt az rikácsolva. - Ki vagy?

- Mimi vagyok. Az erdőből... - tette hozzá bátortalanul Mimi.

- Te vagy Mimi. Már vártalak. De hol a másik? - körülnézett.

- Milyen másik?

- Másik gyermek. Fiú.

- Ja, Antonyra tetszik gondolni.

- Igen őrá tetszem gondolni. Hol van?

- Hát... Bezárták. A mostohaanyja.

- Értem. Kiszabadítjuk.

- Hogyan? - értetlenkedett a kislány.

- Ó, egyszerű - mondta Green anyó, mert így hívták őt. A két kis sámlijához vezette a meglepődött Mimit, s ott szembefordult vele.

- Tessék, itt egy botszerűség. Igazából nem bot, hanem pálca. Ha hozzáérinted a vasrudakhoz, azok egyszeriben cukorrúddá válnak.

- Köszönöm...

- Nincs mit, Mimi. Ha végeztél a szöktetéssel, gyertek vissza hozzám. Megmondom hogyan tovább.

- Nem is tudom, hogy hálálhatnám meg. - Mimi arcán halvány mosoly jelent meg - Köszönöm! - s már el is tűnt az ajtó mögött. Szaporán szedte a lábait, szinte futott. Amint közelebb ért a házhoz, egyre nagyobb félelem töltötte el a szívét. Mi lesz, ha a mostoha ébren lesz? És ha Antony alszik? És ha nem működik a varázspálca? És milyen az a cukorrúd?

Mimiék karácsonykor szoktak főzni szaloncukrot, be is csomagolják fényes papírba, fel is akasztják a ház mellett álló fenyőfára, de az egészen más.

Milyen az a cukorrúd?

Így tépelődött Mimi, és észre sem vette, hogy vele szemben egy ember jön. Arra eszmélt, hogy az ember megszólította:

- Hova? Hova kislány?

- Ööö... A nagypapám beteg, és meglátogatom - füllentette Mimi.

- Ilyen későn? Elengedtek téged a szüleid?

- Igen... A nővéremmel lakunk egy házban az erdőben. Szüleim nincsenek, mert meghaltak, amikor én még pici voltam...

Hiába, aki „A”-t mond, mondjon „B”-t is. Haj, benne vagy most a pácban, Mimi! Elfelejtetted, amit Mimó néni mondott? Soha ne állj le idegenekkel beszélgetni! Hiszen még azt sem tudod, ki ez a férfi! Az arcát sem láttad, mert jól a szemébe húzta a kalapját. Nem ismerős ez neked?

De nem, Miminek nem ismerős. Csak azon törte a fejét, mit mondjon ennek az embernek, hogy úgy tűnjön, mintha igaz lenne.

- A nővérem nincs otthon, ezért eljöttem, mert félek - folytatta.

- Aha! - mondta az ember, és kézen fogta a kislányt. Gyere, hazaviszlek!

- Ó, nem kell, én nem akarok hazamenni! - ijedt meg Mimi, mert eszébe jutott minden idegen-nel kapcsolatos figyelmeztetés. Kitépte magát a mosolygó férfi kezéből, és felugrott egy farakásra. Az ember utána. Mimi komolyan megrémült, mert a házakban is mocorogni kezdtek az emberek, egyre több ablakban gyúlt fény.

Mimi pedig kétségbeesve próbált menekülni. A férfi nyomában. Most már biztos, hogy el akarja rabolni.

Odaért a rózsaszín ház elé.

- Antony! - kiáltott be az ablakon, hiszen Helga úgysincs ott. Egy fej jelent meg az ablakban. Mimi megérintette sorra a vasrudakat, és a rács egy szempillantás alatt piros-fehér cukor-rudakká változott.

Antony már tudta, mit kell csinálni. Gyorsan letörte a cukroknak az alját és a tetejét, majd kiugrott az ablakon.

Elkezdtek futni. A rudak épségben maradtak, csak egy tört ketté. Mind az ötöt Mimi zsákjába tette.

- Most aztán gyerünk Green anyóhoz! - adta ki az utasítást.

Akkor mögöttük majdnem akkora tömeg követte őket, mint délután Mimit. Szerencsére a gyermekeknek az az előnyük megvolt, hogy az emberek a szobai világítás után először csak hunyorogtak a sötétben, és mire felocsúdtak, a gyermekek már eltűntek.

Már oda is értek a ház elé, amikor a kalapos ember megtalálta a nyomukat, és utánuk eredt. Már majdnem elfogta őket, amikor hirtelen visszahőkölt. Mintha üvegfalba ütközött volna. Egy pillanatig tétozáztak csak, de a gyermekek ezt kihasználták, és eltűntek az ajtó mögött. Most aztán bosszankodhat a kalapos ember amennyit csak akar! A kunyhóba nem mehet be, és ezt ő is nagyon jól tudta.

Hetedik fejezet

*Amelyben a gyermekek meghallgatják
Green anyó tanácsait, és elindulnak;
és mi megismerjük a testvérpár múltját.*

- Látom, megjöttek - ezzel fogadta Green anyó két kis vendégét. Azok a falhoz támaszkodtak, lihegtek. Arcuk kipirult a futástól. Green anyó vízzel kínálta őket. Leültek.

- Pihenjétek ki magatokat. Reggel elmondom, merre kell menni.

Mimi azonnal el is aludt, de Antony virrasztott. Nem tudott elaludni.

- Antony - szólt az anyó.

- Igen?

- Gyere ide fiam, beszélgessünk.

Antony odaült az asztalhoz, és várakozóan nézett Green anyóra. A gyertya ott égett közöttük.

- Fiam, - kezdte az öregasszony - tudom, hogy nem tudsz aludni, ezért egy fontos dolgot mondanom kell neked. Csak hogy tudd.

Hallgattak.

- Tudtad-e, hogy Mimi... hogy is mondjam el...

- Mimi, mi...?

- Kiválasztott.

- Igen? - Antony hátrahőkölt a széken. Nagyon meglepődött.

- Pontosan. Éppen ezért nagyon vigyázni kell magára. Mindenünnen keselyűk és sakálok leselkednek rá. Érted-e mit gondolok?

- Értem.

- Tehát, vigyázni kell. Rád bízom.

- Mint a szemem világára, úgy vigyázok rá.

- El kell jutnia ahhoz a fához. *Kell!*

- Miért?

- Azt nem mondhatom el. Az öcsém nem mondott el semmit?

- Nem.

- Rendben. Tudod, ezt neki egyedül kell megtalálnia. A nevét.

- Értem. Segíteni fogok neki.

- De ebből a beszélgetésből egy szót se szólj neki. Neki nem szabad erről tudnia. Akkor lankadna a lelkesedése.

- Jó.

- Na, jó éjszakát. Aludj el, mert holnap kemény nap vár rátok.

A fiú le is feküdt, de elaludni nem tudott, éppúgy mint Idő apónál Mimi. Hajnaltájban szunnyadt el egy kicsit, de reggel látszott, hogy nem aludta ki magát rendesen. Green anyó meg is jegyezte:

- Fia, nagyon szedd össze magad, látom, nem aludtál.

Mimivel szemben Antony nem tagadta.

- Igyekezni fogok.

- Helyes. Elmagyarázom, merre kell mennetek.

- Merre?

- Délfelé. Ott bejuttok egy nagy erdőbe. Nehéz onnan kitalálni. Rettentő nagy erdő. Azon keresztülmentek. Van ott valahol egy domb. Fekete földje van, és egy fenyőkből álló facsoport van a legtetetjén.

- Ott van a fa?

- Nem. Azon a dombon túl kell mennetek. Figyelmeztetlek, meg kell másznotok a dombot! Máshogy nem juthattok át rajta.

- És utána? - ezt Antony kérdezte.

- Őszintén megmondom: nem tudom. A fát és Mimi nevét nektek kell megtalálnotok.

- Értjük. - Mimi elszaladt a batyukért, és motyójukkal azonnal útra keltek.

- Vigyázzatok magatokra! Ne váljatok el egymástól, egy pillanatra se! - kiáltott utánuk az anyó - Nagy bajt hozna rátok.

- Nyugodt lehetsz, vigyázunk magunkra, és egymásra is!

Green anyó hosszan, aggódva nézett utánuk - életében másodszor. Ez az eset még Angliában történt, és Green anyó még fiatal lány volt. Tudnunk kell ugyanis, hogy Idő apó a nővérével együtt Európából jött ide.

Akkor Green anyót Jane-nak hívták. Az idő: a középkor.

VIII. Henrik az országban kegyetlenkedett. Jane-t és öccsét, Viktort még hírből sem ismerte... egy bizonyos napig.

Az volt Jane életének egy nagyon szomorú napja.

VIII. Henrik egyik udvari talpnyalója épp Londonban lovagolt, mikor meglátta Jane-t. Elbűvölte a fiatal lány szépsége, aki a háza tornácán üldögélt. Az, mikor meglátta a lovas férfit, besietett a házba.

A tányérnyaló pedig hazasietett urához, és elmondta, hogy látott egy gyönyörű lányt, akit - ha gondolja a király - idehozna. A király az asztalra csapott.

- Márpedig azt a lányt szerezzétek meg nekem!

A szolgálk alázatosan hajlongva kihátráltak a teremből, és összesúgtak. Aztán elindultak, és a házat - ami Londonban volt - közrevették.

A lány egyedül volt otthon. Öccse a városban volt. Kinézett a zajra az ablakon, s megrémült. Előtte lovon királyi katonák. Egy másik ablakhoz futott. Ugyanaz a kép tárult elé. A harmadik

és negyedik ablaknál sem járt különül. Körül volt véve. Be volt kerítve. Ó, mi ez?! A kétségbeesés környékezte. Lerogyott a szoba közepére, és köténybe temette arcát. De nem sírt. Nem tudott sírni.

Azután váratlanul felállt, kinézett az ablakon.

A katonák egyre csak közeledtek. Cselekedni kell. Hirtelen bebújt a kandallóba. Csupa hamu és korom lett, de nem törődött vele. A kéményben volt egy titkos, függőleges lajtorja. Nem törődve karcolásaival, fájdalmaival, keservesen próbált fölmászni. Közben hallotta, hogy a dragonyosok betörnek a lakásba, és átkutatnak mindent. Még káromkodtak is.

Jane már fulladozott. A kémény pedig kezdett összeszűkülni. Az ájulás környékezte. Már nem látott semmit, csak a lajtorját... végre! Friss levegő csapta meg az arcát. Még pár lépés, és... fenn van!

Ügyetlenül mozgott, és elbújt a kémény mögé! Megnézte a kezeit, lábait. Tetőtől talpig kormos volt.

De nem ez volt most a legnagyobb baj.

Viktor jött haza, az öccse. A katonák elébe jöttek, körülkerítették. Az forgott jobbra, balra, de a katonák nem engedték.

Jane pedig aggódva, hosszan nézte, hogy Viktort viszik. Szerette az öccsét. Tudta, hogy Viktort megölik, ha nem tesz valamit.

Mikor a dragonyosok eltűntek a sarkon, odacsúszott a tető széléhez, és leugrott a szénakazalba. Gyorsan a talpnyalók után sietett. Láta, hogy Viktort a toronyba viszik. Az ablakon nem volt rács, sőt borostyán vezetett a torony tetejéig.

Jane most már mindent látott, amit tudni akart. Hazament, és megvárta az estét. Akkor visszament a várhoz, és megpróbált fölmászni az erős borostyánon, ami évszázadok alatt beborította a falat. Sikertelenül. Ekkor fölfütyült a toronyba. A kapus kinézett, de csak azt látta, amint egy jókedvű lány fütyörészik. Ez nem érdekelte, tehát visszabújt a helyére.

Az ablakban pedig Viktor feje jelent meg. Elmosolyodott. Azután kézmozdulatokat tett, amit Jane nem értett. Csak azt látta már, hogy Viktor kiugrik az ablakon. Talpra esett, és nem történt kutya baja sem. Elindult hazafelé.

A király, mikor megtudta az esetet, dúlt-fúlt, őrvöngött dühében, hiszen Viktort túsznak szánta. Kerestette a testvérpárt. Az egész várost átkutatták.

De hisz kereshették őket! Árkon-bokron, pontosabban vízen-tengeren is túl voltak, ugyanis egy csónakon haladtak. Először a Temzén, majd a későbbi La Manche-csatornán, aztán Írország alatt neki a világnak. Élelmük volt elég, és sok nap után végre kikötöttek ebben az országban...

Ezen aztán elgondolkozott Green anyó, és mire föleszmélt, a gyermekek már messze jártak. Megcsóválta a fejét, és bement a házba.

Eközben Mimi és Antony a pusztán keresztül ballagott az erdő felé. Sötét volt, a hold is elbújt egy felhő mögé, onnan kukucskált kifelé.

Már majdnem elérték az erdőt, mikor csodálatos hangok hallatszottak az erdő belsejéből. Erdőszirének! Mintha csak megéreztek volna, hogy jönnek az erdőjük felé, elkezdtek énekelni, hogy a fáradt vándort becsalogassák maguk közé, és többet el se engedjék. Antony már

nagyon fáradt volt, és alig vonszolta magát. Mimi támogatta. De amint meghallotta a dalt, elkezdett futni az erdő felé. Kitépte magát a lány kezéből, és rohant a halálba.

Mimi rettentően megijedt. Nem is tudta mit csinál, elkezdett mennydörögni, és mély hangon ráparancsolt a fiúra.

- Antony!! Gyere vissza, de azonnal!!!! - még maga is megijedt önnön szavaitól. Ám tette nem volt hatástalan. Antony megfordult, és engedelmesen visszafelé indult. Az erdő ismét megszólalt. Antony megfordult. Tétovázott. Ekkor Mimi odarohant, megfogta a kezét, és húzni kezdte az ellenkező irányba.

Mikor már biztonságban voltak, leültek a földre.

- Miért futottál az erdő felé? - Mimit már nagyon furdalta a kíváncsiság.

- Anyám hangját hallottam. Igaz, meghalt már, de a hangjára még emlékszem.

Miminek könnybe lábadt a szeme, bár ezt a sötétben nem lehetett látni.

- Szeretted az édesanyádat?

- Nagyon szerettem, és azt hiszem, ő is engem.

- Az anyák mindig szeretik a gyermeküket - jegyezte meg Mimi. Ő nem emlékezett az édesanyjára.

Antony nem figyelt Mimire, csak folytatta.

- Szinte imádtam. Ő volt a mindenem - a szőke fiú elsírta magát. - Van róla egy képem - mondta, s szípotva kibontotta a batyuját.

Mimi kíváncsian belekukkantott, de a sötétben nem látott semmit.

- Gyűjtsunk tüzet - mondta . - Fázom. Meg hogy lássam az édesanyád képét.

Hamar összehordták a rakást, meg is gyújtották. Mikor már vígan lobogott a láng, ide-oda ugrált ennivalót keresve és falánkan falta az elébe tolt falatokat, Antony beszélni kezdett.

- Amikor meghallottam édesanyám hangját a többi közül, elfeledkeztem mindenről, és szaladtam oda, hogy a keblére boruljak. Akkor te rám parancsoltál. Tudtam, hogy nem helyes, amit teszek, de nem tudtam ellenállni a kísértésnek. Ha te nem szólsz...

- Akkor a vesztedbe rohantál volna - vágott közbe szigorúan Mimi.

- Így van. Akkor megálltam. Tétováztam. És te kihasználtad az alkalmat. A boszorkányok el akartak csábítani.

- Kísértet-erdő.

- Sajnos az.

- Nem ez az, amiről Green anyó beszélt? Menjünk más irányba.

- Jobbra vagy balra?

- Nem ez volt a témánk tárgya!

- Tudtommal te tértél el róla!

- Jól van, nem akarok veszekedést. Csak szeretném látni édesanyád képét.

- Itt van.

A festett kis képről egy nagy, szelíd, barna szemű nő nézett ki. Dús barna haja lágy hullámokban omlott a vállára. Tovább nem volt a kép. Vékony ajkáról akarat és szeretet áradt. Keskeny, kissé fitos orra volt. Kétségkívül gyönyörű nő volt.

- Hány éves voltál, mikor meghalt? - ezt Mimi kérdezte.

- Öt. De nem biztos, hogy meghalt.

- Ne-e-em? Akkor mi történt vele? - kérdezte Mimi.

- Nem tudom. Egy este kiment a kútra vízért. Nem jött vissza soha. Ráadásul szerencsétlenségünkre esett az eső, és elmosta a nyomokat. Már amennyi volt.

- Ennyire pontosan emlékszel?

- Mintha csak tegnap történt volna.

Egy ideig csendben voltak.

- Aludjunk - indítványozta Mimi. Hanem hiába mondta, ugyanis Antony már aludt.

Nyolcadik fejezet

*Melyben a gyermekek beérnek a nagy erdőbe,
sőt a Feketedombot is meglátják.*

Mikor felébredtek, már magasan járt a nap. Kipihenten ébredtek.

- Tulajdonképpen mi volt a neve az édesanyádnak?

- Anne.

- Láthatnám még egyszer a képét?

- Persze. Nappali fényben sokkal szebb. - Antony keresni kezdte a kis képet. Egyszer csak ijedten emelte fel a fejét.

- Nincs meg a kép.

Mimi keze megállt a levegőben.

- Ho... hogyan?

- Eltűnt.

Átkutattak mindent, még a földet is feltúrták. Hiába. A kép szőrén-szálán eltűnt. Antony már éppen kétségbeesett volna, mikor Mimi megkérdezte:

- Aprópó, mit mondott az édesanyád?

- Nem tudom... azt hiszem, azt, hogy: Vigya!... Vigya!... de nem biztos.

- És milyen hangsúllyal mondta?

- Kétségbeesett hangon.

- Vajon mit jelenthet az, hogy vigya?

- Talán azt, hogy vigyázz.

- Jó füled van?

- Igen.

- Akkor mit mondott?

- Vigya... vigya... vigyázz! Megvan a megoldás!

Közben már elindultak, és mentek a nagyerdő felé.

- Ha azt mondta, hogy vigyázz - okoskodott Mimi -, akkor bizonyára él. Ha él, akkor a boszorkányok tartják fogva.

- Szabadítsuk ki!

- Ne olyan hevesen, már megint a vesztedbe akarsz rohanni! Nem szabadíthatjuk ki, sőt magunknak is csak rosszat teszünk, mert minket is elfognak, és akkor végleg pácban maradunk.

- Ez igaz.

- Előbb megtaláljuk a Fát, utána meglátjuk, mi lesz. Mindenképpen ki fogjuk szabadítani. Hátha éppen a Fában kapunk útmutatást hozzá?

Miközben ezeket a dolgokat megbeszélték, beértek a hús erdőbe. Jólesett a nagy hőség után a hús, nedves levegő.

A nap ragyogóan sütött, de nem volt túl meleg.

A gyerekek egész nap mentek.

Most már nem sütött a nap olyan melegen, inkább narancssárgára festette a fél égboltot. Az éjszakai állatok kezdtek előbújni rejtekükből.

Antony tábornözet gyújtott, míg Mimi előkészítette a vacsorát.

Éjszaka jól kialudták magukat, reggel pedig indultak befelé az erdőbe. Egész nap mentek, ami nem semmi.

Mert egy óra hatvan perc, egy perc alatt kb. 7 métert lehet megtenni. Egy nap huszonnégy órából áll.

Ráadásul Mimi és Antony is emberek voltak, elfáradtak.

Négy napig folytatták ezt az embertelen gyaloglást, amikor feltűnt, hogy eltűnnek a bokrok, a fák meg ritkulnak. Közeledtek a síksághoz.

- Igazán megláthatnánk végre azt a hegyet! - türelmetlenkedett Mimi.

- Ne türelmetlenkedj, meg fogjuk látni. Egyébként nem hegy, domb.

- Nekem édesmindegy.

Közben kiértek a síkságra. Előre és két oldalra nézve a pampa kezdődött, hátuk mögött sötétlett még az esőerdő.

Mind a ketten rettentően elfáradtak a hosszú menetelés alatt. Pihenni akartak. Mimi megállt. Tárgyilagosan javasolta:

- Aludjunk - s választ sem várva leült, feje alá tette a batyuját. Antony megállt és visszafordult. Mosolygott.

- Egy csöppet sem zavar, hogy égetően süt a nap, és nemsokára dél van? Meg hogy ellop-hatják a holmidat?

- Inkább feküdj le te is. Nem vagy fáradt?

- De.

- Karikás a szemed. Aludj már el, pihend ki magad.

- Nem alszom.

Mimi szeméből hirtelen kiröpült az álom, ami benne volt. De azért tettette még magát, s amikor a fiú tovább akart menni, hirtelen felugrott, ránehezedett a vállára, és lenyomta a földre.

- Csak azért is aludni fogsz.

Antony nem akarta, mire szelíd birkózásba fogtak. Végül Mimi győzött, térdét a fiú mellére tette, és a képzeletbeli kardot Antony torkához szegezte.

- Elismered, hogy legyőztelek, Antony lovag? Azt csinálod veled, amit akarok?

Antony belement a játékba és kétségbeesett arcot vágott.

- Legyőztél, ó Mimi lovag! Megcsinállok mindent amit kérsz! Akár - némi önfeláldozással - aludni is megpróbálok.

- Jól van, meghagyom rongy életedet, te vakarcs! - ezzel felállt.

- Ó, hála és köszönet! - kiáltott Antony, és Mimi lába elé borult.

Erre mindketten elnevettek magukat. A rögtönzött színjáték véget ért.

Antony eltöprengett.

- Egy valamit nem értek - szólt.

- Mondjad.

- Hogy te hogy az ördögbe tudtad, hogy milyenek a középkori lovagok, meg izé... a többi. Hiszen te az erdőben nőttél fel!

- Ez igaz. Hm... de nem tudom. Tényleg.

- Komolyan?

Mimi bólintott. Valóban nem tudta. Amikor játszottak, csak úgy jött magától. Különös.

- Hanem most már ideje lesz indulni - mondta végül.

- Hisz az előbb még aludni akartál! - ellenkezett Antony.

- Az az előbb volt. Most azonban gyerünk! Egy! Kettő! ...

S lábát mereven tartva, fejét előre szegve mentetelt, mint valami katona. Karját is mereven lengette, mintha egy marionett bábu volna, akit az angyalok mozgatnak.

- Neked aztán van színészi tehetséged! - futott utána nevetve a fiú.

- Kösz! Tudod...

De nem fejezte be a mondatot. A látóhatáron ugyanis feltűnt egy - domb.

És... fekete földje van! És facsoport van a tetején! Egész kis erdő! Mimi és Antony egyszerre ugrottak fel örömben.

Futni kezdtek. Már körvonalozódni kezdett a domb. Még egy kicsit... mindjárt elérik....

Hirtelen eltűnt.

Mimi majdnem sírva fakadt, de egy kicsit lenyelte a könnyeit.

- Mi történt? Mi volt ez? Miért? - csak ennyit bírt kinyögni. Eltörött a mécses.

Antony átkarolta és csitítgatta.

- No... nem kell úgy sírni!... Csak délibáb volt!...

De ezzel csak annyit ért el, hogy Mimi még jobban zokogott, és ő is majdnem sírva fakadt.

Már majdnem elérték... csak pár lépés hiányzott... ott volt a domb..., és eltűnt... gonosz délibáb!... Ejnye, hogy tudta ennyire a bolondját jártni velünk...

Ám úgylis le kellett pihenni... örültség déli egy órakor a hőségben gyalogolni. Lám, Mimi csaknem olyan, mint egy főtt rák. Meg is mondta neki.

- Még hogy én főtt rák! - pattogott rögtön a kislány. Pedig tényleg nagyon leégett.

- Pityergéssel nem sokra mész! - figyelmeztette Mimit egy lány alacsony hang.
- Te szóltál? - nézett az csodálkozva Antonyhoz.
- Én? Miért? Mit mondtam?
- Azt, hogy pityergéssel nem sokra mész!
- Én ilyet nem mondtam.
- De.
- Nem.
- De.
- Akkor ki mondta?
- Én nem. Nem is hallottam semmit.
- Tényleg?
- Aha. - Antony hirtelen a fejéhez kapott - Akkor valaki van itt!
- De itt az égvilágon senki sincs! Nézz csak körül! - Mimi körbemutatott. - Csak sivatag van itt.
- Megvan! - mondta a fiú.
- Na ki?
- Nem az, hogy ki, hanem az, hogy mi!
- Na mi? Egy földöntúli lény? Egy szellem? - szellemeskedett a lány.
- Pontosan.
- Micsoda?
- Mondom: Pontosan. Egy lélek. Egy szellem.
- De ki?
- Nem tudom. Szerinted jó?
- Szerintem jóakarátú. Ugyanis - okoskodott Mimi - akkor nem szólt volna. Pedig pityergéssel tényleg nem sokra megyek.
Erre aztán nagyot nevettek. Közben már jó darab utat megtettek, a távolban fel is tűnt egy feketeség. Mi lehet? Hamarosan megtudjátok! És mit kell hozzá tenni? Semmi mást, csak elolvasni a következő fejezetet!
Rajta hát!

Kilencedik fejezet

Amelyben - na vajon kik? - Jégországba is betérnek

Mikor meglátták a fekete pontot, rögtön tudták mindketten, hogy az az igazi domb. Mégsem kezdtek el futni. Nem akarták még egyszer átélni a csalódást, mert hátha...

Azonban valóban megérkeztek. Minden oké. Fekete föld, fenyőcsoport.

Mimi ujjongani szeretett volna, hiszen megtalálták! Végre! Négy nap óta vár erre a pillanatra.

A dombocska már egészen ott magasodott fölöttük. Fekete földje volt, de nem virágföld, mint távolról látszott. Valami egészen különös fekete színű porföld.

Ahogy mentek föl, lépéseik nyomán a por felszállt, és úgy telepedett le a lábnyomokra, hogy azok eltűntek. Tehát nincs visszaút.

Az út egyre meredekebb lett, és jócskán kifáradtak, míg fölérték a pici fenyvesbe.

Kint ragyogóan sütött a nap, de a fenyvesben szinte koromsötét volt. Antony belépett a fák közé, Mimi követte.

Most vették csak észre, mi volt ott. A fenyők közönséges lucfenyők voltak, ami magában is ritkaság Dél-Amerikában. De ez most nem is lényeg. A lényeg az, hogy az ágak olyan furcsán eresztették át a fényt, mintha a hold sütne be, és nem verőfényes nyári nappal lenne, hanem sötét éjszaka, tele sötét és hatalmas árnyakkal, amik halálra rémítik az embert - már aki odavetődik. Minden második fán vészjóslóan huhogó baglyok ültek. A földet moha és tülevél borította, és szinte minden fa alatt inycsiklandozó, furcsa, ismeretlen gombafejek nőttek.

- Ne nyúlj hozzájuk! - suttogta Antony. Ebben a szinte varázslatos erdőben még hangosan sem mertek beszélni. - Hátha mérgezőek.!

Mimi nem válaszolt, de egész testében remegett. Ő ugyan nem volt babonás, csak Mimó néni, aki néha furcsábbnál furcsább és rémisztő történeteket tudott. Olyanokat mesélt, hogy az embernek borsószik a háta, ha éjszaka hallgatja.

Nos, Mimi nem hitt bennük, de benne is lappangott az a megmagyarázhatatlan valami, amikor az emberben újraélednek a rég elfeledett ősi titkok, amik megmozgatják az ember fantáziáját.

Még Antonynak is szokatlanul remegett a lába. Pedig ő nem félt.

Már órák óta gyalogoltak. Furcsa, gondolta Mimi, hogy messziről egész picinek látszott ez a fenyves. Különös erdő, gondolta Antony, milyen lehet éjszaka, amikor igazából a hold világít. Magyarán: ha nappal olyan az erdő, mintha éjszaka lenne és a Hold világítana, mi világítana éjszaka a Hold helyett? Mi?

De erre a költői kérdésre sohasem kaptak választ, ugyanis (végre!), kiértek az erdőből. Nem is értették, hogy történhetett. Most - az erdőben vannak, a következő lépésnél - a szabadban.

Ám ekkor - az olvasó előtt eddig ismeretlen okból - megálltak.

Előttük ugyanis egy (valóságos!) Jégország állott. De nem is ez volt a fő ok, amiért nem mentek tovább. Egyszerű ok, megmondom. Szakadék. Vagy érthetőbben: szakadék előtt álltak.

Antony megfordult, és... ha a lány el nem kapja, lebukfencezik a kb. 60°-os Jégcsúszdába. És reménytelen helyzet - mögöttük is ugyanaz. Már nincs más választás, csak JÉGORSZÁG!

- Mit tegyünk? - kérdezte Mimi.

A fiú ránézett, és leült. Mimi csodálkozva ugyan, de szintén leült. Antony pedig enyhén meglökte magát, és Mimit maga után húzva lecsúszott. A lejtő olyan volt, mint egy korcsolyapálya, de ferdén. Mikor leértek az aljára, mielőtt felálltak volna, jó darabot csúsztak a jégen, ami immár vízszintes volt.

Felálltak, és csodák csodája! Korcsolya volt a lábukon. Antony úgy meglepődött, hogy pár másodpercig meg sem tudott szólalni. Mimi kihasználta ezt a szünetet, és megkérdezte:

- Mond csak Antony!... Te tudsz korcsolyázni? Mert én nem.

- Én sem. Úgy látszik, meg kell tanulnunk.

- Aha... - a lány furcsa képet vágott.

- Egyszer régen, mikor édesanyám is élt - kezdte a fiú - akkor vetődött a városba egy európai. Sok ismerőse volt, és egyszer véletlenül kihallgattam a beszélgetésüket. Ezt mondták:

„- Én tudok korcsolyázni! - dicsekedett a barátainak az európai.

- Én nem.

- Hogyan kell? - kérdezte egy harmadik.

- Én korcsolyabajnok vagyok, de itt letelepedek.

- Jó, jó, de hogyan kell? - türelmetlenkedtek.

- Meglököd magad a jobb lábaddal és fél lábbal csúszol. Aztán következik a bal. Ez a közönséges sétakorcsolya. Egyszerű.”

- És még mesélt sok másról, de az most nem lényeg.

- Inkább próbáljuk ki! - mondta Mimi, és cselekedett. - Különben is nagyon fázom.

- Most, hogy mondod, én is.

Placcs! Mi volt ez? Természetesen a jég csúszott, és Mimi nagyot esett.

- Segíts fölkelni! - kérte Antonyt.

Az megfogta a kezét és fölemelte. Nevetett.

- Csak vigyázz, még a nevetéstől te is elcsúszol! - sértődött meg Mimi. S valóban, most Antonyn volt az elcsúszás sora.

Miközben Mimi fölsegítette, ezt dünnyögte:

- Nem is gondoltam volna, hogy ilyen nehéz!

Ezek után megfogták egymás kezét. Úgy könnyebb volt menni, bár most is gyakran elestek. Egyre jobban ment.

Kis idő múlva a végtelen jég országútnyira szűkült össze. Az út szélén házak voltak - jégből. Gyakran találkoztak megmerevedett jégemberekkel, akiknek csak a szemük nézett könnyörgőn a jövevények után.

- Mi volt itt? - kérdezte halkán Mimi. Megállt egy kéményseprőnél, és megfogta a kezét. De ugyanolyan gyorsan el is rántotta.

- Ez forró! Pedig jégből van!

Mimi még nem ismerte azt a törvényt, miszerint ha sokáig fogjuk a hideg havat, egy idő után forrónak érezzük. Mimi pedig igen sokszor esett el, így érintette a (jég)hideg jeget.

- Gyere! - hívta Antony - még mielőtt eltévesztesz szem elől.

Mimi gyorsan odakorcsolyázott.

Így mentek utcáról utcára. Az egyik sarkon befordultak, aztán előre mentek, és vége-hossza nem volt az utcáknak.

Antony egyszer csak megállt.

- Te! Ne menj tovább. Ez labirintus.

Mimi még csúszott egy keveset, és megállt. Rémült arccal fordult hátra.

- Gyere ide, ide, erre a sarokra! Ide nézz! - mutatott egy koponyákkal és csontokkal teli utcára.

Nagyot nyeltek.

Antony elindult az utcán. Mimi követte.

Hirtelen megnyílt alattuk a föld és... újra az utcán találták magukat. Ugyanaz az utca volt, amelyen elindultak, mégis más. Az utcán nem volt jég, a házak rendesek voltak, emberek nyüzsgtek mindenhol. Találkoztak a kéményseprővel, aki amint meglátta őket, térdre esett előttük, csókolgatta a kezüket.

- Isten áldja meg magukat! - mondta, s ezzel elrohant.

A gyermekek zavartan néztek össze. Miről beszél ez?

Hamarosan megtudták. A király hívatta őket, s mikor magukra maradtak a királlyal, az elmondta:

- Köszönöm, gyermekeim, hogy megmentettétek az országot.

Mimi szólni akart, de a király tovább beszélt.

- Azzal, hogy bementetek a Halál utcába, és megszereztétek a zafírt, felszabadítottátok az országot jégpáncéljából. Régen ugyanolyan békés, gazdag ország volt ez, mint a többi. De egy nap öregasszonyok kopogtak a királyi vár kapuján. Én éppen vadászni voltam, ezért a kapus nem engedte be őket. A tizenkét vénasszony erre megátkozta az országot. A kapus nem törődött vele. De egy hét múlva az ország megfagyott. Mindenki ott, ahol éppen volt. És így maradtunk, amíg ti el nem jöttetek a Halál utcába, és megszereztétek a zafírt - ezzel Antony tenyerére mutatott. Az kinyitotta ökölbe szorított markát, és valóban ott volt egy ovális zöld zafírkő. Ki is volt csiszolva.

És a király csak beszélt és beszélt, míg végül megunták. Igazán aranyos ez a király, gondolta Mimi, de túl sokat magyaráz. Bárcsak már kijutnánk innen!

És abban a pillanatban ismét a pampán találták magukat. Hátranéztek - a domb mögöttük volt. Jégországnak nyoma sincs.

- Hát... kezdte Mimi félszegen - folytathatjuk utunkat.

Tizedik fejezet

Melyben Mimiék akadályok sorfalaihoz érnek, és megtalálják a...

Egy fiú meg egy lány csörtet a bozótban. Arcuk, kezük véres, mert a tüske felsebezte, lábuk keményre fagyott, mert a cipőjük elszakadt. Batyujukat mindketten görcsösen szorongatják, el nem engednék a világért sem, hisz az mindenük. Az összes vagyonuk! A lány fekete haja kócos, és kibontva van, bár látszik, hogy egy gumi nemrég még Mimi összefont haját tartotta. Mert bizony ők a mi régi barátaink, Mimi és Antony. Alig ismerjük föl őket, mert nagyon megváltoztak. Három hét telt el azóta, hogy elváltunk tőlük. Pontosabban nem elváltunk, hanem új fejezetet kezdtünk.

Azóta ők árkon-bokron túl mentek, már egészen délen voltak. Hiszen három hét alatt rengeteg lehet menni. Ez meg is látszik rajtuk. Mindkettőjüknek karikás a szeme, sápadtak. Antony egy kicsit jobban, mert ő többször virrasztott, mint Mimi.

Mimi most megszólalt, és olyat tett, amit még soha.

- Cili!

- Nekem szóltál? - kérdezem.

- Igen, neked. Stenszky Cecéliának. Aki írja ezt az egészet.

- És... miért? - lepődök meg.

- Nem lehetne, hogy már elérjük a Fát? Már olyan régen keressük! És Antony is türelmetlenkedik.

- Igen, ki akarom szabadítani édesanyámat a boszorkányok fogságából!

- De még találkoznodok kell az indiánokkal, és az útonállókkal - vetettem ellent.

- Légy szíves!

- Nagyon szépen kérünk! - könyörögtek.

- Hát jó. ... megadom magam.

- Kösz! - ugrott fel boldogan Mimi.

- Ennek öröme most egy jót lakomázunk - ujjongott a fiú -, épp itt ez a kenyérfa. Együnk.

- Te nem kérsz, Cili? - kínált meg Mimi.

- Én úgysem tudnám megenni, Mimi. De köszönöm. Amúgy is megyek már el!

- Már mész el? Hová?

- Olvasni. Vernétől a Grant kapitány gyermekeit olvasom.

- De jó neked!

- Tudom. Aprópó Antony.

- Igen?

- Lenne egy meglepetésem számodra.

- Mi? - kérdezte Antony.

- Ó, hát azért meglepetés! Majd megtudod! - nevettem. - Viszlát.

- Viszlát... Cili... - mondták egyszerre.

Aztán elgondolkodva mentek tovább. Egyszer csak egy folyóhoz értek. Igen furcsa folyó volt. Vöröses narancssárga volt, és fortogott. Antony nagy lendülettel beledobott egy követ. És csodák csodája, a kő elolvadt. A folyó ugyanis lávafolyam volt. Nemrég tört ki egy vulkán, és a lávája a szellőrózsa minden irányába elfolyt. Épp egy ilyen lávafolyamra bukkantak. Reménytelen helyzet! Nem gázolhattak át rajta, mert legalább 1000°-os, és híd sincs rajta, mert ki épít egy ideiglenes folyóra hidat? És még csak nem is patak vagy csermely, hogy átléphessenek rajta. Folyó, ami tudnivalóan igen széles.

Mimi nagyot sóhajtott. Mi lesz ebből? Antony csak nézte a lávát, és lassan rázta szőke üstökét. Hogy fognak ezen átkelni?

Miminek hirtelen jó ötlet jutott eszébe. Elővette a kisbaltáját.

- Ez meg minek? - ámult el Antony.

- Ugyan, csak azt ne mondd, hogy nem tudod!

- De, de, persze, hogy tudom - jött rá a megoldásra a fiú. - Kivágjuk ezt a vastag fát, és átdöntjük a túlsó oldalra.

- Pontosan - helyeselt Mimi, s munkához is látott.

A nap ekkor már lenyugvófélben volt. Egész estig felváltva dolgoztak, de a munka nagyon lassan haladt. Már itt volt a szürkület, és a feléig sem jutottak el. Megpihentek, azaz a táborúznél megvacsoráztak.

Vacsora után Antony felállt, és folytatni akarta a favágást, de lehanyatlott a keze. Mimi ezt látva feladta a tervét, miszerint este is dolgoznak.

- Hagyd, inkább pihenjünk. Te is fáradt vagy, én is. Igaz, úgy terveztem, hogy este is dolgozunk, de le kell tennem róla.

- Hál' Istennek! Már nagyon fáradt vagyok. Aludjunk.

Mimi mosolyogva nézte. Már egy ideje tetszett neki a fiú. Az a határozottság, amivel mindig fellép. Az a gyöngédség, amivel kezeli őt. Az a szeretet, amellyel nézi őt. A szőke haja. A mosolya. Nagyon kedves fiú...

Álmodozásából egy tukán éjjeli rikoltozása riasztotta fel. Ja, igen, aludni is kéne. Beburkolódzott a pokrócába. Hideg volt, és a telihold ma különlegesen nagy volt. Ezüstös fényesen őrködött a tájra. Jól látszott a Nyugalom tengere. (Megjegyzem, az ilyen történetekben mindig telehold van. Nem ám félhold, vagy - ne adj isten! - újhold!)

Mimi, amint a Holdat nézte, pillanatok alatt mély álomba merült. Zavarosat álmodott. Álmában egy rózsaszín ruhás nő közeledett hozzá. Sötétbarna férfikalapja volt, és azt olyan mélyen a szemébe húzta, hogy nem is látszott az arca. Egy kisbalta volt a kezében, amit Mimi felé dobott, de csak a mögötte levő vastag fába talált, ami recsegve-ropogva beledőlt az ott folyó folyóba. A rikácsoló nevetést elnyelte egy lágy női hang.

- Segítség! - kiáltotta.

Aztán Antony bukkant ki a ködből, és mosolyogva felé nyújtotta mindkét kezét. Ő megfogta, de gyorsan el is rántotta. Az egyik keze tűzforró volt, a másik jéghideg. Szó szerint. Utána

eltűnt Antony, és ő egy virágzó réten találta magát. Felnézett, és Antony futott felé. Ő fölállt, de akkor Antony alatt megnyílt a föld, és elnyelte.

Mimi térdre esett, és nem tudott fölállni, erre mászni kezdett. Aztán egy pontnál nem jutott tovább. Odaragadt...

Antony füttyörészése ébresztette fel. Épp lehajolt, ezért a fütty Mimi fülébe ment. Felébredt.

- Jaj, pont a fülem mellett kell füttyörészned? - nyafogott a lány.

- Bocs, nem vettem észre. Túl jó kedvem van.

- Mitől?

- Hogy még ma átjutunk a láván.

- Miért jutnánk át? - csodálkozott Mimi, de aztán meglátta a tölgyet, amit vágtak. Már a fele kész volt.

- Egész éjjel dolgoztál? - kérdezte.

- Ugyan, dehogy! Csak hajnalban felébresztettek a madarak. Gondoltam, vágok rajta egy keveset. De nem tudtam abbahagyni.

- Akkor folytassuk.

Favágás közben Mimi elmesélte az álmát.

- Furcsa egy álom. Nem értem - mondta Antony.

- Emlékezz! A fa beleesett a vízbe! Ugyanilyen fa volt, ugyanilyen vastag, és egy baltacsapástól beleesett a vízbe.

- Talán ez is bele fog esni. De nem a folyóba, a lávába.

- Lehet.

- Mindenesetre most dolgozunk. Aztán majd meglátjuk.

A nap már magasan állt. Majdnem végeztek a fával. A madarak elhallgattak, a lávafolyó pedig kiapadhatatlanul hömpölygött tovább. A hőség kezdett egyre elviselhetetlenebbé válni.

Még egy utolsó csapás, és... a nagy fa lassan eldőlt. A folyam nem volt *nagyon* széles, a fa mégsem ért a túloldalra. Egy darabig ott himbálódzott a koronája, majd lassan elégett, és vele együtt a törzs is, melyet sok fáradtság árán vágtak ki. Némán néztek az el-elmerülő törzs után, míg az végképp elmerült.

- Hajaj! - sóhajtott Mimi - hogy fogunk átkelni?

- Nincs más választás, egy másik fát kell kivágni. Hosszabbat.

- De itt csak ilyen magasságú fa van!

- Akkor szedjük fel a sátorfánkat, és keressünk a láva mentén ilyen fát.

- Merre? - kérdezte Mimi - fölfelé vagy lefelé?

- Természetesen mindkét irányba.

- Te le, én föl?

- Pontosan. Vagy várj csak! Inkább - te le, én föl.

- Miért?

- Hát... csak.

Nem merte bevallani, hogy félti Mimit, azért, mert hátha rátalál a tűzhányóra, és beleesik abba.

- Rendben - egyezett bele Mimi - te fölfelé, én lefele.

- Délben itt találkozunk.

- Oké - mondta Mimi, és elindult a láva folyásának irányába.

Egyre melegebb lett. Mimiről csak úgy dőlt a verejték.

A folyam itt egyre keskenyebb lett, de az alacsony fák, amik itt nőttek, még mindig nem érték át a túlsó partot. Itt a folyó medre egyre mélyebb lett, és csaknem egy méter volt a „vízszint” és a part pereme fölötti különbség, de a fák csak nem akartak magasabbra nőni.

Hirtelen egyet kanyarodott a láva. Vajon mitől?

Mimi körülnézett. A túlsó parton, épp ott, ahol a folyam oly váratlanul elkanyarodott, egy fa állt.

Olyan vastag, hogy húsz ember sem érte volna körül. A törzse hollófekete volt, és olyan sík, olyan magas, hogy ember legyen a talpán, aki egy hét alatt a negyedét megmássza. Világoszöld lombja volt, és noha Mimi nem a tövében állt, mégiscsak homályosan látta a legtetejét.

Körülötte egy fa sem állt, de távolabb több fa vette körül, a lombjukat a fa törzséhez hajtották, mintha meghajolnának a vén matuzsálem előtt. Valóban, igen tiszteletet parancsoló jelenség volt. Mimi maga sem tudta, miért hátrált néhány lépést, és elkezdett futni visszafelé. Pedig még nem volt dél.

Antony úgy találta rá a táborhelyükön, amint köveket dobál az akadályba. Nagyon mélyen tűnődött, s csak az riasztotta fel, hogy a fiú megfogta a vállát.

- Találtam egy jó magas fát, azt hiszem jó lesz... Mi van veled Mimi?

Mert Mimóza - azt hiszem nyugodtan hívhatjuk így is - fölállt, megfogta Antony karját, és húzta maga után.

Antony csodálkozott, de azért engedelmeskedett a titokzatosan mosolygó lánynak.

Tizenegyedik fejezet

Amelynek nincs tartalma, de ha elolvassátok, megtudjátok

Amikor ahhoz a különös fához értek, Mimi odamutatott.

- Nézd!

A fiú pedig nézte. Méghozzá úgy, hogy a száját is eltátotta.

- Na, mondj valamit! - unszolta a lány.

Az pedig nagy nehezen kinyögte:

- Te... Mimi! Ez ... nem *az* a fa, amelyet keresünk?

Most már Mimi is elgondolkodott. Olyannyira, hogy már a homlokát ráncolta. Mit is mondott neki az a Kalapos ember? „A törzse ébenfekete, a lombja meg olyan világoszöld, hogy a nagyvárosi világoszöld ceruza elbújhat mellette.”

Igen, ez a leírás ráillik. No de, mi van a törzsével? A Kalapos azt mondta, hogy belevágta a baltáját - vagy a fejszét? - és egy szilánkot sem tört le a fáról. Mindenképpen át kell jutni a lávafolyamon. De nem kerülhetik meg az alkalmas fánál, ami igen messzi van! Hiszen már most késő délutánba hajlik, és mire elkezdenék a favágást, beesteledik, de nem szabad késlekedniük, hiszen így is elég időt vesztegettek Jégországban. És hátha a gonosz tündérek kínozzák, vagy - ne adj isten - megölik Antony édesanyját! Sietni kell mindenképpen. Nézetét megosztotta Antonyval, aki hasonlóképpen töprengett.

- Igen, - mondta - itt kell átkelnünk, méghozzá ebben a pillanatban.

- Naná!

- De hogy? Hogy lehet itt átkelni?

- Várjunk csak! - mondta Mimi - eszembe jutott valami. Itt ugye alacsony a láva „vízállása”. Ezt kéne kihasználni.

- Hogy gondoltad?

- Itt teli van indával az erdő. Az egyiket leszedhetnénk, hurkot köthetnénk a végére, és te átdobnád....

- És egy fára hurkolnám, és itt is megköthetnénk, majd lajhármászásba átmennénk - folytatta Antony, aki kezdte kitalálni, hogy mire gondol Mimi.

- Máris megyek liánért! - ugrott fel, s rohant az erdőbe.

Mimi addig leült, és kiszemelte az ágakat, amelyekre ráerősítik a hurkot. Csak egy a bökkenő. A batyujukat hogy viszik át, hiszen mindkét kezükre és lábukra szükség lesz. De megoldotta ezt is. Míg a fiú válogatta a liánokat, Mimi négy szövetdarabot levágott, és kettőt-kettőt alul és fölül ráerősített a batyura. Kész kis hátizsák lett belőle. Mikor Antony visszatért egy jó hosszú és erős indával, Mimi megmutatta neki a rögtönzött hátizsákokat.

- Csak így lehet átkelni a batyukkal, máskülönben egy kézzel fogni kéne, és egy kézzel nem lehet átmenni. Ha a batyut a hátunkra rakjuk, mindkét kezünk szabadabbá válik.

- Hm. Jó ötlet - mondta a fiú.

- És itt sokkal veszélyesebb is - mondta Mimi -, mert, ha ez egy folyó lenne, és beleesnénk, ki lehetne úszni a partjára, de mivel ez láva, ha beleesünk, azonnal végünk van, mivel nagyon forró.

(Mi az, hogy nagyon forró? Az nem kifejezés, hogy nagyon. Irtózatosan, rettenetesen, halálosan forró, gondolta Antony, aki járatosabb volt az ilyen dolgokban.)

Azután Mimi felmászott a kanyarral szembeni fára, és erős tengerészcsomót kötött rá. Mikor Antony felment ellenőrizni, igen elcsodálkozott, és azon töprengett, hogy honnan tudja Mimi a tengerészcsomót, hiszen az erdőben élt. Az igazság az volt, hogy Miminek fogalma sem volt arról, hogy ő voltaképpen tengerészcsomót kötött. Csak Mimó néninél kísérletezett, és felfedezte, hogy ez a csomófajta nagyon erős és biztonságos.

Mikor Antony megkötötte az inda másik felére a hóhérhurkot, ami csúszott, ami fontos volt, megbeszélték, hogy ki dobja át a túlsó oldalra a „megkötözött lasszót”.

Végül megegyeztek, hogy Antony dobja, mivel ő jobban tud célozni.

Igen ám, de az inda hozzá volt kötve a fához! Úgy nehéz lasszót dobni! Mimi kénytelen volt elvágni a csomót, Majd utána hozzákötik.

Antony nagy lendületet vett, megfogta a feje fölött a lasszót, és elhajította. Szállt az inda, hasította a levegőt, de - minő szerencsétlenség! A lasszó a csomó elvágása miatt nem ért el a túlsó partra, és belepottyant a lávába, ahol hamarosan elégett.

Némán bámultak utána. Hát... Ennyi volt mára. A nap már leáldozott a távoli hegyek mögött, és az idő kezdett hűvösödni, sötétben meg már nem folytathatták.

- Akkor... holnap kell folytatni - mondta Mimi. Legalább holnap világosban érnek át.

- És pont a cél előtt kell megtorpanni! - kesergett Antony.

Mimi nem tudta mivel vigasztalni.

A tábortűznél Antony elmesélte, mit látott. Elindult fölfelé. Csakhamar pusztaságra ért, nem látott mást, csak bokrokat, meg a távolban egy irdatlan nagy hegyet. A nap egyre emelkedett, a levegő szinte forrt, és egyetlen árva istenteremtényt nem látott. Távolabb ment a látótól, de még így is majd megfőtt. Egyre közelebb került a távolban kéklő hegyhez. Mikor az aljához ért, nagyon picinek és színtelennek érezte magát. A hegy ugyanis a vulkán volt, és a vörös minden színében pompázott. Ahogy sejtették, lávafolyók indultak el a szélrózsa minden irányába. Antony fölmászott egy buckára, és körülnézett. A nyomasztó csöndet meg-megtörte a hatalmas tűzhányó mormogása. De a fiú nem erre figyelt. Meglátott egy kis nyírfa csoportot a hegy oldalában. Odafutott, és megvizsgálta a fákat. Erős, vastag és mégis magas fák voltak. A túloldalon is voltak. Antony arra gondolt, hogy ez egy egész sűrű erdő lehetett, mielőtt a lávafolyam keresztül nem folyt volna rajta.

Hirtelen megállt. Meglátott egy rettentő magas nyírfát. Törzséből nem nyúltak ki ágak. Nem volt sem túl vékony, se túl vastag. Fehér törzse még nem repedezett meg. Sudár szép fa volt. Antony szinte sajnálta kivágni, de hát ez a jó fa az átkeléshez. Megtapogatta, megnézte

közelről, majd nyakába szedte a lábát, és rohant a pusztán, bokrokat semmibe véve, átugorva a drága Mimihez.

A nap úgyis már jócskán fenn volt az égen.

- Nem úgy, mint most! - nevetett Mimi, amikor Antony befejezte a történetet. - Most inkább a hold van fenn, meg a csillagok. Különös - folytatta álmodozva - én jobban szeretem a holdat, mint a napot. A nap vakít, nem lehet belenézni. A Hold szép ezüstös. És a csillagok! Ó milyen szép ma is az ég! A Tejút! A Dél Keresztje! A Göncölszekér! A Hajnalcsillag!

- Igen, nagyon szép az ég. De azért a Napot sem kell lebecsülni. Hiszen te is szereted a naplementét, a napfölkeltét! És a Nap adja a meleget, az életet! És ha a... - Jól van no! Én is tudom. De most aludjunk. Nehéz napnak nézünk elébe. Hisz holnap... de hisz úgyis tudod! Tehát jó éjszakát.

- Jó éjt!

Egy kicsit moco-rogtak még, de aztán csak az egyenletes szuszogásuk hallatszott.

Az éjszaka nyugodtan telt el, említésre méltó dolog nem történt. Azazhog y mégsem! Az ég beborult, a sötét felhők egyre gyülekeztek, körülvették a holdat, de nem takarták el. Ha a gyermekek ébren lettek volna, hát igen elcsodálkoztak volna. A felhők ugyanis - legalábbis úgy nézett ki - gyűlést tartottak. De úgy látszott, megvárják a reggelt, csak akkor kezdenek esni. Aztán neki akartak menni a D-alakú holdnak. A hold azonban tiltakozott, így mégsem bántották, de a csillagokat eltakarták.

A második említésre méltó dolog az volt, hogy egy anakonda előjött a fészkéből. A tűz elaludt, így lassan-lassan odamerészkedett a gyermekekhez. Gyengéden Antony köré tekeredett, és úgy döntött, összeroppantja. De egy játékos szellő épp ott suhant el, és meglegyintette a nyakát, és ezzel nagyon felbőszítette az anakondát, mert igen viszketett neki. Dühében a szellő után eredt, és Antonyt eleresztette, de olyan szerencsétlenül, hogy a fiú vagy négy méterrel odébb gurult. De nem ébredt fel!

Reggel mindketten csodálkoztak, hogy hogyan került Antony oda a fa tövébe.

- Biztosan valami rosszat álmodtam, és menekültem - vélte a fiú, de hiába erőltette az agyát, úgy emlékezett, hogy nem álmodott semmit.

Fölöttük pedig a szellő vidáman kacagott a butaságukon.

Az ég egyre jobban beborult, a szürke fellegek beborították az eget. Lassan köd ereszkedett a tájra. A madarak is elhallgattak, érezték az eső közeledtét. Olyan hideg lett, hogy Mimi magára borította a pokrócot.

- Sietnünk kell, hogy még az eső előtt átérjünk a túlpartra. Gyorsan dobd át azt a lasszót - mondta.

- Szerintem éppen hogy várjunk - vetette ellen a fiú -, ha az eső ráhull a folyó lávára, megállítja, és akkor - ha kihül - úgy átsétálhatunk rajta, mintha jég lenne.

- De ahhoz több napot kell várni, és már így is sok időt elvesztegettünk!

- Igazad van. Mit tegyünk?

De a kérdésre nem kapott választ. Az eső ugyanis eleredt, és be kellett húzódn iuk egy dús lombú fa tövébe. A villámok először ritkábban, majd egyre sűrűbben villogtak. Tehették,

hiszen a reggeli ég egészen sötétszürke színre váltott. A dörgések szinte fülsiketítő hangossággal szóltak.

Ahogy az eső egyre sűrűbben esett, a lávafolyamnak egyre lassult a folyása. Az eső már szinte öklömnyi cseppekben esett, és még a fa alatt menedéket kereső gyermekek is bőrig áztak, mert hiába volt sűrű lombú a fa, az eső nehezebb volt a faleveleknél, így azok meghajoltak a súlyuk alatt.

Órák teltek el - vagy percek? Ki tudja? Az eső lassan elállt, de a felhők nem vonultak el a táj fölül. A vörös láva egészen szürke lett, csak akkor látszott halvány csikban az eredeti színe, amikor az 1 km/óra sebességgel „száguldó” folyam felszínén időnként repedések támadtak.

- Így nem indulhatunk neki a lávának - vélte Mimi - meg kell szárítkoznunk, hiszen könnyen tüdőgyulladást is kaphatunk!

- Igazad van - mondta Antony - rakok egy tüzet, te meg addig nézd meg a holmidat, nem ment-e tönkre valami. Az enyémet majd én átnézem.

- Jó.

Miután ez megtörtént, és a tűz vidáman lobogó lángjánál ültek, megszólalt Mimi.

- Tulajdonképpen nem muszáj lasszóval átkelni. Ha vannak jó nagy kövek, azokkal is átkelhetünk.

- Kövekkel??

- Igen.

- Hogyan?

- Várj, elmagyarázom, csak előbb reggelizzünk.

A reggeli - gyümölcsök - után Mimi belefogott a magyarázatba.

- Tudod, ha van például egy sekély, de széles patak, és te száraz lábbal akarsz átkelni, akkor fogsz három elég nagy, de elbírható követ, és ... hogyan is mondjam el... tehát az egyik követ beleteszed a patakba, úgy, hogy a felső része kiálljon. Ráállsz a fél lábaddal, és a másik és a harmadik követ is ugyanúgy lerakod háromszög alakban. Csak guggolva kell menni, különben elveszted az egyensúlyodat, ami itt igen veszélyes lenne.

- De hát láttad, ahogy a kő, amit beledobtam elégett, szétolvadt!

- Igen, de akkor teljesen folyékony volt a láva.

- Ez igaz.

- Szerintem mielőtt véleményt alkotnánk, próbáljuk ki.

- Rendben.

Hamarosan találtak öt nagy, de mégsem nehéz, azaz minden tekintetben megfelelő követ.

Úgy döntöttek, hogy előbb Mimi megy át.

A kislány nagy lélegzetet vett, és rárakta az egyik követ a már-már megszilárduló lávára. Óvatosan rálépett a köre, és a másik kezével egymás után odarakta maga elé a többi, háromszög alakban. Lehetőleg még elővigyázatosabban és lassabban átlépett a másikra, és csigalassan maga elé rakta a negyedik követ. Nagyon kellett vigyáznia, hiszen még most is forró volt a láva. Antony a parton nézte, hogy hogy csinálja, és izgult, hogy bele ne essen.

Mimi lassan ugyan, de biztosan haladt.

Már a vége felé járt a folyamnak, amikor egy kissé megbillent, és ha nem kap el egy közeli ágat, bizony beleesik a lávába. Abban a pillanatban, mikor megbillent, Antony felugrott. Hevesen dobogott a szíve, és minden pillanatban készen lett volna eszetlenül utánaugrani, és odamenni és megmenteni. A kedves, a drága Mimi... De szerencsére elkapta az ágat, és a partra evickélt. Antony megnyugodott.

- Most gyere át te! De lassan, nehogy beleessél! - kiáltott át Mimi.

Antony nagyot nyelt, majd pár lépéssel följebb ment, mert látta, hogy miközben Mimi ment, a még kissé folyékony láva vitte egyre lejjebb, és túlment a Fán.

Elhelyezte a köveket, majd ahogy Mimitől látta, lassan elindult.

- Beengedjük őket? - szólt a Nagyfőnök a tanácshoz.

- Engedjük!

- Ne engedjük!

- Engedjük be!

- Ne! - hangzottak a kiáltások.

- Állj! - szólt Nagyfőnök. Csönd lett.

- Az a javaslatom, - szólt csendesen Nagyfőnök - hogy szavazzunk. Ki szavaz arra, hogy beengedjük őket?

Négyen fölemelték a kezüket.

- Hm. És arra ki szavaz, hogy ne engedjük be őket?

Öt kéz emelkedett a magasba.

- Hm - mondta Nagyfőnök. Még egyszer körbenézett, és megakadt a szeme Sántán. Ő egyiknél sem emelte föl a kezét.

- Te nem nyilatkozol?

- Dehogynem. Véleményem szerint ezt az ügyet úgy kell megoldani, hogy a Fára csak akkor tudjanak följönni, ha rájönnek a Fa titkára, de a rés tárva nyitva legyen előttük.

- Mindez igen szép és jó - szólt az egyik tag -, de mit tudsz felhozni indoknak?

- Hogy mit? - Sánta körülnézett - hogy mit? Elfelejtettétek tán, hogy Mimi kiválasztott?

- De...

- És hogy Antonynak az édesanyja itt van nálunk?

Senki sem felelt.

- Igazam van?

- Igazad van, Sánta. Jó ötlet - szólt Nagyfőnök.

- Igen...

- Igaza van.

- Jó ötlet - hangzottak a véleménynyilvánítások.

- Tehát kihirdetem a döntést - Nagyfőnök felállt. - Mimit és Antonyt csak akkor eresztjük fel a Fára, ha megfejtik a Fa titkát, de ha feljutnak, akkor tárt ajtókkal várjuk őket. Aztán majd meglátjuk.

- Ez eddig rendben van - szólalt meg egy kételkedő tanácsstag -, de mi van akkor, ha nem jutnak föl?

- Ez igaz - szólt Sánta - és egyáltalán! Az eszetekbe sem jut, hogy Mimi azért jött, hogy a nevének a történetét megtudja? És Antony utána elmegy megkeresni az anyját, anélkül, hogy tudná, hogy itt van, pár méter választja el tőle?

- Ez is igaz - helyeselt a Nagyfőnök. - Azt javaslom, valaki látogassa meg Antony anyját a szobájában, és készítse föl, hogy itt a fia.

- Vállalom! - Sánta fölállt. - Megmondom Anne-nek, hogy készüljön fel.

- Indulj! - parancsolta a Nagyfőnök - és arra is készítsd fel, hogy az is megeshet, hogy nem látja meg.

De ez utóbbit fölöslegesen mondta Nagyfőnök. Sánta már elment. Ám még hallatszott a folyosón lábának furcsa, egyenletes kopogása, ahogyan a sánták menni szoktak. A teremben néma csend lett.

Tizenkettedik fejezet

Amelyben minden megoldódik.

A Nap már szinte alig látszott, az ég fehéren fátyolos volt, és a madarak vészjóslóan elhallgattak. Antony a folyó közepén tartott, amikor eleredt az eső. Előbb csak ritkás, kövér cseppekben, majd egyre sűrűbben, végül már egybefolytak a cseppek, hogy szinte vízesésnek tűnt.

Első pillanatban a fiú megijedt, de aztán eszébe jutott, hogy csak még jobban megszilárdítja a lábát. Miminek csak a hangját hallotta, de az biztatóan csengett.

- Ne félj, ha eláll az eső, egyszerűen átsétálhatsz a láván!

Ez felbátorította Antonyt, noha magának is eszébe jutott. Megállt. De nem az ijedségtől, hanem mert a kövek beleragadtak a „folyóba”. Már készült, hogy lelépjen és átszaladjon a túlpartra, ám ekkor hosszában megrepedt a láva. Mimi és Antony külön partra kerülnek, ha a szakadék tovább szélesedik.

Antony lenézett a fekete mélységbe - nem, oda nem akar kerülni. Átnézett a túlpartra (persze nem látott semmit) - Mimitől sem akar megválni. Mindezt két másodperc alatt kellett végiggondolnia, ugyanis a szakadék rohamosan szélesedik. Nagy levegőt vesz, hátralép és - ugrik! Sikerként! A lába szilárd talajra ért. Még nincs a parton, de egészen közel lehet hozzá, hiszen Mimi kiáltása hangos.

- Antony!

- Itt vagyok, megvagyok!

A fiú szökdecselve, ugrálva igyekezett a part felé. Hirtelen orra bukott. Valaki megragadta, és a fűre húzta - biztonságban volt, biztonságban voltak.

Az eső még mindig esett, de már nem olyan sűrűn, mintha függöny volna, hanem ritkább cseppekben.

De a túlpartot nem lehetett látni. A szakadék elzárta előlük a másik partot.

Csuromvizesek voltak, mint a kiöntött ürgék, de boldogan egymásra mosolyogtak: nem voltak kénytelenek elválni egymástól.

Azután a Fát nézték meg jó alaposan.

- Vajon miért ilyen széles ez a fa? És hány éves? - vetette föl a kérdést Antony.

- Fogalmam sincs. Hallottam egyszer egy olyat, hogy ha a fát kivágják, a gyűrűből következtetni lehet az éveinek számára.

- De hiszen ezt a fát nem lehet kivágni! A Kalapos ember is azt mondta, hogy kicsorbult baltájának az éle, amikor belevágott.

- Én nem is vágnám ki, hisz olyan szép! Az erdő fejedelme! - vélte Mimi. - És lehet, hogy a világ legelső fája, elvégre én öregebb fát még nem is láttam! Biztosan van vagy annyi idős, mint Idő apó!

- Tehát az idők kezdetétől fogva létezik!

- Pontosan! - és nem is tudta, hogy a megoldás kulcsára akadt rá ezzel a mondatával.

Csöndben voltak egy ideig. Mindketten érezték, hogy a szívükben valami megnyílik. A Titok kulcsát megtalálták, kinyitották vele a szabadság kapuját. Megvolt a „belépőjegyük” a Fára.

Egymásra néztek, majd a fára. És a fa törzsén egyszerre gödröcskék jelentek meg!

- Ezen föl tudunk mászni!

- Valóban! De ki másszon fel előbb? Talán te?

- Ugyan, most menjél előbb te! Hisz az előbb is én mentem át előbb! De aztán fönn várjál ám meg!

- Köszönöm! - mondta Antony - persze, hogy megvárlak ott fönn, nélküled le se mennék!

Mimi elpirult, de aztán így szólt.

- Köszönöm. De siess, nem akarom az egész napomat itt tölteni!

Így hát Antony elindult. A két lábával és az egyik kezével szilárdan állt, a harmadikkal szilárd pontot keresett. Aztán a két keze és az egyik lába volt szilárdan és a másik lábával keresgélt.

Egyre följebb emelkedett, de hirtelen kíváncsi lett, mennyi utat tett meg, és ez volt a legnagyobb hiba, amit csak megtehetett. Amint lenézett ugyanis, elfelejtkezett a kezéről, és az olyan lazán maradt, hogy éppen hogy tartotta a súlyát. Ráadásul még el is szédült, és bizony kevés híja volt, hogy leessen.

Amikor Mimi észrevette a veszedelmet, amely barátját fenyegette, ijedten fölkiabált:

- Ne nézz le! Soha ne nézz le, mert leesel! Fordulj vissza!

Szerencsére a fiú meghallotta és gyorsan visszafordult. Egy kicsit ugyan megbillent, de aztán visszanyerte az egyensúlyát, és folytatta a fáradságos útját.

Mikor fölért oda, ahol az ágak szétválnak, felkiáltott, de azért várt türelmesen, míg Mimi felment. Lényegesen gyorsabban ment, mint a fiú, de őt is majdnem elkapta a kísértés. Szerencsére erőt vett magán és nem fordult meg.

Lassan-lassan ő is felért. Csodák csodája!

Ő is felkiáltott a meglepetéstől. Alig volt nekik hely, és egy elég szűk odú vezetett a fa belsejébe. De egyáltalán nem szűrődtek ki idegen nyelvű hangok, mint ahogyan az a Kalapos ember mondta.

Mimi nagyot nyelt.

- Ki menjen be előbb?

- Menjél te - őszintén szólva Antony egy kicsit félt.

- Hát jó. - Mimi igyekezett barátságosnak látszani, de ő is meg volt illetődve.

Még egyszer hátranézett és lecsúszott. Egy folyosóban, pontosabban egy alagútban haladt lefele, csigavonalban. Teljes sötétség volt, csak a ruháját hallotta „zizegni”. Hamarosan egy másik hang is kapcsolódott ehhez a hanghoz. Mimi nem tudta kitalálni, mi ez a suttogó hang. De aztán rájött, hogy csak Antony jön utána, az ő ruhája adja ezt a hangot.

Még mindig sötétség volt, de Mimi úgy gondolta, hogy lassan le kell érniük. De tévedett. A Fa nagyon nagy volt, így eltartott egy darabig, míg Mimi egy kis fényt látott megcsillanni a lábánál. És hirtelen véget ért a csúszda-alagút. A kislány egy jókora szénakupacba esett. Aztán még egy huppanás: Antony megérkezett.

Körülnéztek. Tizenegy arc, tizenegy felnőtt, komoly, gondokkal küszködő férfi arca nézett rájuk. Látszott rajtuk, hogy nincsenek meglepve.

Ekkor a legmagasabb férfi előlépett. Ősz haja volt, a szeme szúrós kék. Ő volt a Nagyfőnök.

A gyermekek egyik ámulatból a másikba estek. Kik ezek? És mi fog most történni?

A férfi elmosolyodott. Megérezte, hogy a gyermekek még kissé bizalmatlanok, túl sok ez nekik egyszerre. Hogy eloszlassa a kételyeket, így szólt hozzájuk:

- Már vártunk titeket, Mimi és Antony. Nagy örömünkre szolgál, hogy meglátogattatok minket. Tudjuk miért kerestetek minket. Mimi!

- Igen...

- Megkapod, amiért eljöttél. Valaki elmondja neked a történetet, a neved történetét.

- Köszönöm.

- Antony! - mondta a fiúnak - teneked pedig készítettünk egy meglepetést.

Amit akart Nagyfőnök, el is érte. A gyermekek szívükbe fogadták az ősz szakállú, mosolygó urat, aki pártfogásukba vette őket.

- És most - mondta a Nagyfőnök - most... - nem folytatta tovább, ugyanis megérkezett a tizenkettedik ember. Ugyanolyan idegen volt az arca, mint a többieknek, a szeme azonban - különös módon - ismerős volt Miminek. Gondolkozott, hogy hol látta már ezt az embert. Aztán hirtelen beugrott neki. Hiszen a Kalapos embernek csillogott így a szeme, mikor olyan váratlanul eltűnt az erdei házból, ahol Mimó nénivel élt.

És most minden megvilágosodott a kislánynak. Hiszen ez az ember, aki az arcát eltakarta a kalappal (ami most nincs rajta) ez az ember forgatta fel fenekestül az életüket! Őmiatta hagyta el Mimó nénit, és a kíváncsiság után ment. És az az ember is ő volt, aki Green anyó előtt üldözte őket. Gyűlölet lobbant Mimi szívében, de türtőztette magát. Azt azonban nem tudta megállni, hogy meg ne sűgja ezt az egészet Antonynak. Az bólintott.

Ez a sugdolózás nem kevés feltűnést keltett, és a tanácsstagok zúgolódni kezdtek, hogy nekik is mondják el.

Nagyfőnök érezte, hogy itt valami nincs rendben. Egy kis fülkébe vezette a gyermekeket.

- És most mondjátok el szépen, hogy mi bánt benneteket - mondta és szelíden nézett a világoskék szemével.

És Mimi nem késlekedett, elmondott mindent őszintén úgy, ahogy volt.

Nagyfőnök egész idő alatt bólogatott, de amikor Mimi odáig ért, hogy: „és amikor meglátott, megállított majd el kezdett üldözni” akkor Nagyfőnök összeráncolta a homlokát. Antony észrevette ezt, de Mimi csak mesélt, míg a történetük tartott. Azután visszamentek a Gyűlésterembe. Nagyfőnök így szólt a sokasághoz:

- A gyermekek semmi rosszat nem mondtak senkiről, csupán azt, hogy a „Kalapos ember” késett.

A tanácsstagok erre megnyugodtak, és csoportokba tömörülve elkezdtek csevegni.

- Most pedig - Nagyfőnök fölemelte a hangját, hogy figyeljenek rá. - Most pedig a jövővényeket elküldjük aludni és pihenni, mert - úgy gondolom - eléggé elfáradtak idefelé jövet.

A jövevények pedig csak most eszméltek rá, hogy milyen fáradtak, és főképp, hogy milyen éhesek.

Az egyik tanácsstag bekísérte őket egy szobába, ahol közepén egy két személyre terített asztal volt.

- Ha végeztetek a vacsorával - mondta az ember -, akkor menjetek be ezen az ajtón, ott egy szobában lesz két ágy, azon aludhattok.

A gyermekek megköszönték, majd mikor a tanácsstag eltávozott, nekiláttak enni. Közönséges kukoricakása volt, de nekik mennyei lakoma volt, ami nem csoda, hisz elég sokat éheztek.

Vacsora után bementek az ajtón, és eljutottak a szobájukba. Egy mécs égett ott, és két paplannal bevetett ágyat (hogy honnan szedték a paplant?) találtak. Mimi nyomban lefeküdt és elaludt, Antony azonban nem volt annyira álmos, így felfedezőútra indult. Visszament először is az „ebédlőbe”, majd onnan óvatosan a tanácsterembe. A gyűléshely üres volt, de Antony a sok ajtóból arra következtetett, hogy arra mentek el.

Óvatosan besettenkedett arra a folyosóra, ahová Nagyfőnök vezette őket, amikor Mimi elmesélte azt a dolgot a Kalapos emberrel. A lány nem vette észre, hogy összeráncolta a homlokát Nagyfőnök az egyik résznél, és úgy gondolta, hogy a főnök beszélni fog a Kalapossal.

Ezeket elmélkedett, miközben lassan ment a folyosón. Az egyik kanyarnál hangfoszlányok ütötték meg a fülét. A fény, ami az alagút elejéről jött a tanácsteremből, lassan elhalványult, így a fiú csak lassan, négykézláb tapogatózva jutott előre. A hangok egyre erősödtek, és Antony egyikben Nagyfőnök hangját vélte fölismerni, de a másik hang idegen volt.

Ment tovább, és megpillantott egy kis fény-nyalábot. Abból a szobából jött, ahová Nagyfőnök vezette őket. És - micsoda szerencse! - az ajtó nyitva volt, és az ajtóval szembeni fal (mint tudjuk itt minden fából volt) olyan fényesre volt csiszolva, hogy Antony láthatta a falon, mi történik odabenn. (Az ajtó ugyebár a folyosó egyik oldalából nyílt).

Antony nagy megdöbbenésére a másik emberben a „Kalapos embert” ismerte föl. Épp a Nagyfőnökkel vitatkozott.

- De hát éppen azért tettem, hogy idehozzam Neked! - mondta.

Antonymak valami azt súgta, hogy ehhez neki semmi köze, el kéne menni. De amint meghallotta Nagyfőnök válaszát, már tudta: kíváncsisága fölé kerekedett. Már nincs visszaút, végig kell hallgatnia a beszélgetést.

- Nem hiszem én ezt, hazudsz! - hallotta a Nagyfőnök hangját.

- Én hogy hazudhatnék! Hiszen én Neked akartam elhozni!

- Erőszakkal? Idehurcolni? Hisz arról volt szó, hogy nekik kell idetalálniuk, mert enélkül semmit nem ér az egész! De te, csak úgy éjszaka az utcán elkezdted kergetni őket! - Nagyfőnöknek csak úgy dörgött a hangja.

- De...

- Semmi de! Úgyis épp elég van a rovasodon! Szegény lányt éjszaka elkezdted kergetni. Ráadásul Idő apó házában az éjszaka közepén, és felébresztetted, majd csapkodod az ablakot, hogy megijeszd!

- Ezt ... ezt meg honnan tudtad meg? - A Kalapos ember egészen gyámoltalannak látszott. Antony pedig mindent megértett. Mimi álmodását Idő apónál; azt, hogy miért volt olyan

fáradt a kislány, mikor őt kiszabadította a mostohája keze közül. S ha eddig százszor, most ezerszer gyűlölte a Kalapost. Nagyfőnök iszonyúan dühös volt.

- Most pedig elmész a börtönbe! - kiáltotta.

- A ... bör ... tön ... be...? - lihegte Kalapos. - Bárhova, csak oda ne! - kiáltott - csak oda ne!

Felrémlt neki a föld mélyi szürke falak, az orrfacsaró bűz, a mocsok, a patkányok, a penészes fal, és egy csepp fény se ... nem, oda nem akar menni! Semmiképpen sem!

- Márpedig oda mész! Punktum! És ott is maradsz életed végéig!

Nem habozott, mikor kimondta a szörnyű szavakat. Nagyfőnök iszonyúan szigorú is tudott lenni. Márpedig most igaza volt.

Antony szépen csendben visszavonult.

Reggel sem mondta el a történetet Miminek, - gondolta, minek terhelje vele - hiába kérdezgette az a Nagyfőnöktől, hogy hol van a Kalapos.

A vacsorához hasonló reggeli után így szólt Nagyfőnök:

- És most Mimi érkezett a nagy pillanat! Elmesélem neked a történetet, amiért tulajdonképpen ezer veszélyt vállalva eljöttél hozzánk. Nem mesélem végig, biztosan emlékszel még a történetre. (Amennyiben a kedves olvasó nem igazán emlékszik a történet elejére, nyugodtan lapozzon vissza könyvünk elejére és olvassa el ismét.)

Patrícia és férje tehát megitta az italkeveréket, amit Idő apó készített nekik, és lefeküdtek aludni. Másnap reggel aztán amint kinéztek az ablakon, olyasmit láttak, amit még soha életükben.

Az ablak alatt... egy óriási mimózavirág nyílt. Helyesebben szólva még nem nyílt ki. Gyönyörű, gigantikus bimbó ringatózott a hajlékony száron. Legalább akkora, mint egy csokor rózsza. Patrícia rögtön kiszaladt a házból, férje megfontoltan, lassan követte. Patrícia odaért a bimbóhoz, és megállt előtte. Gyönyörködött a szépségében. Mikor a férje odaért, az asszony átölelte, és együtt közelebb léptek. Patrícia gyöngéden megsimogatta a virág fejét, mire az lassan szétnyílt. És a közepében ... nos a közepében nem volt más, minthogy a vörös virágpor kiformálta a betűket:

M I M Ó Z A

Se az asszony, se a párja nem tudtak olvasni, de ezt az egy szót megértették. És azt is fölfogták, hogy ez a lányuk neve. Nem lehet más, csak ez. És ekkor a házban fölébredt a kislány és egészségesen sírni kezdett.

Patrícia boldogan felkacagott, berohant a házba, megfogta a lányát és kivitte. Aztán ráültette a virágra. A mimóza pedig Mimózával csöndesen ringatózni kezdett.

Ekkor Mimóza már nem sírt - kacagott. Boldogan fölnevetett, és vele együtt a szülei is. Igen, így lett a kisgyermek Mimózából egy nemzedék ősanyja.

Nagyfőnök befejezte a történetet, és látta, hogy Mimi szemében könnyek csillogtak.

- Ó, köszönöm, köszönöm Nagyfőnök, hogy ezt elmondtad nekem! - hálálkodott Mimi.

A férfi megsimogatta a fejét.

Csak Antony türelmetlenkedett. Mielőbb el szeretett volna menni, hogy megkeresse az édesanyja képét, sőt talán még magát az édesanyját is.

Nagyfőnök látta ezt, és így szólt hozzá.

- Ja, igen, Antony! Majd elfelejtettem, egy kis meglepetést tartogatok számodra. De attól tartok, felkészületlenül fog érni és nagyon meg fogsz lepődni. Ezért előre megmondom: innen nem fogsz elmenni, hogy megkeresd az édesanyádat.

- De...

- Nézd! - Nagyfőnök az egyik „alagút” bejáratára mutatott. És ekkor (hát igen, még nincs vége a meglepetéseknek) a kijáratból egy asszony bújott elő. Leporolta ruháját, és bátortalanul rámosolygott a fiúra.

Az felismerte.

- Anyám! - kiáltotta, és felé futott, ölelésre tárva karját. Ám hirtelen üvegfalba ütközött, és elesett. Csodálkozva nézett föl; a nő, akit anyjának vélt, szomorúan mosolygott.

- Ez az akadály azért van - magyarázta Nagyfőnök, mert édesanyád (Valóban ő az! Minő csoda! Hogy került ide?!) addig nem ölelhet meg, amíg el nem mondtátok, hogy mi jót cselekedtetek idefele jövet.

Antony nagyon meglepődött.

- Hát ... nem emlékszem.

- Én tudom! - kiáltott közbe Mimi - Antony kihúzott engem az örvényből, és megmentett a jaguártól!

- És Mimi megszöktetett a mostohaanyámtól - folytatta az említett. Észre sem vette, hogy édesanyja képe egy kicsit elborul.

- És még? Olyan, ami ezeken kívül történt?

- Azt hiszem más nincs...

- De van! - Miminek eszébe jutott - hisz Jégországot megszabadítottuk az átok alól!

- Valóban? Dicséretes!

- Akkor hát szabad az út! - mondta a felszabadító mondatot Nagyfőnök. Antony akkor édesanyja nyakába borult. Ölelték, csókolták egymást, és Mimi szerényen meghúzódott a sarokban. Ám az anya szeme mindent lát; odahívta örvendezni a lányt is. Hisz jócskán megérdemelte!

- Gyere ide, gyermekem, hadd köszönjem meg mindazt, amit a fiamért tettél! Ha veled nem találkozok, sohasem jut el ide! Légy a fogadott lányom! Megérdemled!

De Antony anyja is megérdemelte, hogy ilyen jóra való, eszes lánya legyen.

Mimi boldogan simult a gyönyörű nőhöz.

Hirtelen kibontakozott.

- Nagyfőnök! Tulajdonképpen miért és ki vitte el Anne-t?

- Az úgy volt, hogy Kalaposnak megtetszett Anne, és egyszerűen elrabolta, amikor a kútra ment.

- Tényleg, hol van Kalapos?

- Őt ... börtönbe zártam.

- Aha ... mondjuk megérdemelte! Annyi gonosz tettet hajtott végre!

- És van itt még valaki, aki köszönni akar neked, Antony - mondta Nagyfőnök, és intett két tanácstagnak, akik még egy nőt vezettek be.

Mennyire különbözött a másiktól! Tajtékszott, rángatózott, csípett, rúgott, harapott. Mindenáron ki akart szabadulni.

Hogy ki volt ő? Antony hamar rájött.

- Helga! - kiáltotta gyűlölettel. Mert bizony a mostohaanya volt. De hogy kerül ide?

Nagyfőnök ezt is megmondta.

- Helga azért van itt, mert elfogtam. Ő és Kalapos szövetkeztek, és mindenféle akadályt állítottak Mimi és Antony útjába. Büntetésük: életfogytiglani börtön.

E szavak hallatára a gonosz mostoha rémülten felsikoltott, és elájult. Elvezették.

- És még nincs mindennek vége, tartogatok még nektek meglepetést.! - mondta Nagyfőnök Mimi felé fordulva. - Biztos vagyok benne, hogy örülni fogsz neki - s intett a két tanácstagnak, és azok szelíden közrefogva egy harmadik asszonyt vezettek be. Öregecske volt már, megilletődve tipegett.

- Mimó néni! - kiáltott boldogan Mimi, és odafutott. Anne szelíden mosolygott, Antony pedig jól megnézte magának, ugyanis még nem látta.

Mögöttük egy *kék*, rövid hajú vénasszony lépett be, oldalán egy nála két évvel fiatalabb öregember, hosszú fehér hajjal és szakállal. Felismerjük őket? Bizony, ők Idő apó és Green anyó.

Együtt van hát mindenki. Ekkor mindenki nagy meglepetésére Mimi szólásra emelkedett.

- Kedves Nagyfőnök, Idő apó, Green anyó, Anne és Antony! Hálásan köszönöm, hogy végigkísértetek, segítettetek utamon. Nem érdemlem meg én ezt a nagy kedvességet, amivel elárasztottatok. De tudom, hogy visszautasítanátok. Tehát hálám jeléül kis ajándékot szeretnék átnyújtani - ezzel óvatosan leemelte nyakáról az öt igazgyöngyös nyakláncot. Elővette kését és - mindenki nagy meglepetésére - elvágta a bőrszíjat, amin függtek. Elengedte az egyik végét, így a gyöngyök leestek a fényes, kemény fapadlóra.

- Ezeket emlékül szeretném adni ötötöknek, ezért, mert annyi türelemmel viseltettetek irányomban. Köszönöm - mondta, és a meglepett embereknek a kezükbe pottyantott egyet-egyet.

Antony kapta a legnagyobbat, amelyik középen volt. Talán nem véletlenül...

Aztán Mimi odalépett Mimó nénihez, aki nem kapott semmit, és nagy-nagy szeretettel egy csókot nyomott a homlokára.

És ez Mimó néninek ugyanennyit ért, mint a többieknek a gyöngyök.

Mindenki elérzékenyült, még a szigorú Nagyfőnök arcán is könnyek peregtek végig.

- Most, hogy minden elrendeződött, fölösleges itt dohosodnunk. Mind beleegyeztek, hogy kimenjünk a szabadba? - kérdezte. Kivétel nélkül mind bólintott.

- Akkor gyertek utánam! - szólt, s elindult az egyik alagútban. Követték. Sötét volt. Mindenki botladozott, de nem tudták, miben botlottak el. Hogyan is tudták volna? Elvégre sötét volt, és nem láthatták, hogy a fa gyökerei azok! Lassan-lassan kiértek a napvilágra. Először mindenkit elvakított a fény. Amikor megszokták a nagy világosságot, körülnéztek. Senki sem lepődött meg annyira, mint Mimi és Antony.

Amikor ugyanis ők bementek a Fa belsejébe (ugye még emlékszünk?) esett az eső. Minden csupa pocsolya sár volt, az ég szürke, komor. Most pedig a Nap vidáman süt, a madarak trilláznak, az égen egy szál felhő sem.

A megszilárdult lávafolyam pedig eltűnt. Az erdő zöldellt, a távolban egy őzcsalád bukkant fel. Minden kivirult, mintha csak tavasz volna. Pedig amikor legutóbb itt jártak, még ősz volt.

A hátuk mögül váratlanul kopogás hallatszott. Amint hátrafordultak, meglátták Sántát, ahogy a sötét folyosóból lassan kibontakozik bicegő alakja.

- Rólam meg is feledkeztek? - nevetett.

- Ó, dehogy kedves Sánta! Örökké hálás vagyok Neked - kiáltotta Antony anyja. - Köszönöm.

Aztán ő is az égre nézett, mint a többiek. Vajon mit láttak?

A ciánkék égen egy madár körözött. Kék madár. A Kék madár. És ahogy néztek fel mind - Mimi, Antony, Idő apó, Green anyó, Nagyfőnök, Anne, Sánta és Mimó néni - érezték, hogy megtelik a szívük boldogsággal - a szeretet boldogságával.

Vége

1999. március 20.